

SM

Semper Magis

List učenika Isusovačke klasične gimnazije
s pravom javnosti u Osijeku

Broj 12 godina XII

SEMPER MAGIS

(UVIJEK VIŠE)

List učenika Isusovačke klasične
gimnazije

s pravom javnosti u Osijeku
šk.god.2010./2011., broj 12, godina
XII.

Izdavač:

Isusovačka klasična gimnazija
s pravom javnosti u Osijeku,
Trg Vatroslava Lisinskog
31 000 Osijek

Za izdavača:

mr.sc. Ivica Musa

Glavni urednik:

Zoran Antolović, 4.b

Odgovorna urednica:

Vera Bilandžić, prof.

Novinari:

Matija Ivančić, Elizabeth Nedić, Valentina
Bermanec, Valentina Pavlović, Viktorija
Ljubičić, Sara Klasan, Tara Cvijić, Tamara
Mazur
(*prvi razredi*)

Domagoj Blažević, Matej Kurilj, Dalia
Pribisalić, Andrej Benčić, Ana Branković,
Leopold Čurčić, Ivana Serdarušić, Maja
Kožul, Maria Matas
(*drugi razredi*)

Berislav Ruška, Iris Martinović, Mirjam
Bernatović
(*treći razredi*)

Kristina Kasumović, Kristina Duvnjak
(*četvrti razredi*)

Grafički urednici:

Zoran Antolović, 4.b
Berislav Ruška, 3.a
Ana Branković, 2.a
Elizabeth Nedić, 1.a

Fotografi:

Iva Skvorcov, 2.c
Vlatka Ratković, 2.b
Tamara Mazur, 1.b

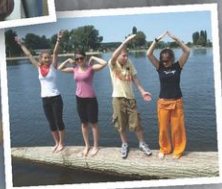
Lektura:

Luka Miličević, 1.b

Naklada:

400 primjeraka

Mi o nama	4 - 23
Novopečeni	24 - 25
Razgovarali smo	26 - 27
Vjerom kroz život	28 - 29
Pametujemo	30 - 34
Po ušima	35
Meni se putuje	36 - 39
Maturanti	40 - 41
Sport	42 - 45
Žužijev kutak	46 - 47

Budući da recesija još nije završila u *Lijepoj našoj*, nije ni u *Semper magisu*. 12. broj najčitanijega časopisa u IKG-u ima 48 stranica + originalni poster za sve uzraste. Budući da je polovica prošlogodišnjih urednika maturirala i završila svoje obrazovanje u našoj gimnaziji, ove smo godine morali našem skromnom timu dodati još radnika. Tako ove godine, uz Beru i mene, grafičko uredništvo još čine Ana Branković i Elizabeth Nedić. Djevojke su u rekordnom roku savladale tehnike korištenja „čudnovatog programa“ i u velikoj količini pomogle u stvaranju novog broja *Sempera*. Ove smo godine također ostali i bez urednika *Leonovog kutka* stoga smo i tu bili primorani pronaći adekvatnu zamjenu – i pronašli smo ju! Domagoj Blažević, široj javnosti poznat kao Žuži, uz to što je marljivo pisao tekstove i osmi-

slio strip, napravio je dvije stranice iznimno zanimljivog *Žužijevog kutka*. U grafičkom smo se oblikovanju ove godine nastojali držati savjeta stručnjaka kako bismo list oblikovali najbolje što možemo.

Teme su raznolike i vjerujemo da će svatko pronaći nešto za sebe. Razgovarali smo s novim ravnateljem, novom profesoricom (bivšom učenicom IKG) i novim maturantom. Upoznali smo se s novim pravilnikom o ocjenjivanju i neobičnim sportovima pod odmorom. Naši novinari opisali su putovanja u Bjelorusiju, Izrael, Francusku te posjete brojnim izložbama i smotrama u Hrvatskoj. Donosimo i recenziju filma „Anđeli i demoni“ te doživljaje sa spektakularnog koncerta Lady Gage u Zagrebu. Kao i svake godine prvašići se predstavljaju u rubrici novopečeni, a maturanti opisuju

svoje epsko putovanje u Grčku. Donosimo priču o učeniku kojem je transplantiran bubreg te o maturantima čiji je projekt pobijedio na natječaju Europske Unije.

Ove smo godine imali sreću s pronalaženjem prostora za rad. Naime, izborili smo se za prostoriju popularno zvanu „kapelica“, u kojoj se ponekad održavala nastava, te smo za razliku od prijašnjih godina mogli neometano raditi.

Budući da sam i ja ove godine maturant (mama, vidi me!) i s ovogodišnjim brojem napuštam grafičko uredništvo *Semper Magisa*, ovim bih putem pozvao sve one koji misle kako grafički urednici „samo lape i ništa ne rade“ da se iduće godine uključe i pomognu u stvaranju školskog lista.

Zoran Antolović, 4.b
glavni urednik

LJUDI

Uvijek trebamo biti spremni pomoći drugima, a da ništa ne tražimo za uzvrat. Dobro se dobrim vraća, kad-tad!

Naši učenici 4. razreda, Ana Marija Omejec, Karla Popič i Filip Đerke, pobjednici su natječaja „Ljudi za ljude“. Nagrađeni su putovanjem u Bruxelles. Njihov projekt pod nazivom „Izbjeglice u svijetu i RH“ ima cilj smanjenja stope nasilja i diskriminacije prema učenicima sa statusom izbjeglice.

KAKO STE DOŠLI DO NATJEČAJA „LJUDI ZA LJUDE“?

Filip: Slobodno mogu reći da je natječaj došao do nas. Mi smo imali prijavljen projekt. Delegacija Europske unije u RH prepoznala je naš rad i poslali su nam poziv na koji smo se rado odazvali. I evo, dogodilo se što se dogodilo!

ZNAČI VI STE VEĆ IMALI PROJEKT, KAKO TO?

Filip: 2008. god. prijavili smo se na natječaj Pedro Arrupe Award na temu „Izbjegli“, odnosno socijalno ugrožene osobe koje su izbjegle. Od tog projekta ostalo nam je mnogo materijala pa smo ga odlučili iskoristiti korisno, neovisno o bilo kakvom daljnjem natječaju.

Ana Marija, Filip i Karla

KAKVA SADA, NAKON TOLIKO ISRAŽIVANJA, IMATE GLEDIŠTA O TEMI „IZBJEGLICE“?

Ana Marija: To je danas vrlo aktualna tema u svijetu.

Filip: Mislim da su ljudi slabo informirani što se tiče te teme.

ODAKLE STE PRIKUPLJALI INFORMACIJE?

Karla: Koristili smo se raznom literaturom: knjigama i priručnicima

jer provjerenih podataka nema na internetu. Bilo nam je jako teško pronaći vjerodostojne informacije.

Ana Marija: Puno su nam pomogli profesori s Filozofskog fakulteta Osijek i djelatnici Agencije za odgoj i obrazovanje. Od njih smo dobili najvjerodostojnije informacije. Zahvaljujemo im se na suradnji.

Filip: Upoznali smo izbjeglice koji su nam konkretno dali mnogo informacija.

ZA LJUDE

KOJI VAM JE BIO GLAVNI CILJ PROJEKTA?

Karla: Na početku nismo bili sigurni hoćemo li napraviti projekt u sklopu škole ili na široj razini. Ipak, budući da je tema široka i tiče se ljudi, odlučili smo napraviti nešto izvedivo i izvan granica škole i upoznati druge s problemom „Izbjeglica“, tj. realizirati projekt.

NA KOJI STE NAČIN REALIZIRALI PROJEKT?

Ana Marija: Napravili smo priručnik od otprilike 300 stranica, prezentaciju, dokumentarnu emisiju i razne radionice.

Karla: Obišli smo mnoge osnovne škole na području Osijeka i okolice. Učenicima sedmih i osmih razreda održali smo predavanja. Slušali su nas dosta zainteresirano. Neki su se čak i prepoznali u određenim situacijama. Mislim da su ta predavanja od mnoge važnosti jer na mladima je budućnost.

KOLIKO STE DUGO RADILI NA PROJEKTU?

Filip: Počeli smo u veljači 2009. god., a dovršili smo u rujnu 2010. god., a to je bila samo priprema. Karla: Realizacija traje još i danas.

KOJI SU VAM PLANOVI ZA BUDUĆNOST?

Karla: Planove koje smo imali, uglavnom smo i ostvarili.

Ana Marija: Uložili smo veliki trud, koji su, nadam se, primijetili mnogi ljudi. Iskreno se nadam da će netko iskoristiti naše ideje u daljnjem radu.

Filip: Prikupili smo iznimno dobre materijale koji bi mogli poslužiti nastavnicima i profesorima u njihovim predavanjima. Cilj je da mladi što više saznaju o izbjeglicama.

VESELITE LI SE NAGRADNOM PUTOVANJU U BRUXELLES?

Ana Marija: Mi nismo radili projekt zbog nagrade, ali ipak mi je drago što smo dobili. Iskoristit ćemo putovanje za lijepo druženje.

Karla: Naravno da se veselimo. To će nam svakako biti još jedna u nizu lijepih uspomena i pečat na naš rad.

JESTE LI IMALI PODRŠKU SVOJIH PRIJATELJA, RODITELJA I PROFESORA?

Filip: Svakako, imali smo podršku cijele škole. Svi prijatelji su bili uz nas i pomagali su nam. Osobito moram istaknuti da smo najveću podršku imali od našega mentora prof. Tomislava Špiraneca.

Karla drži predavanje

Učenicima su bili zanimljivi

IMATE LI KAKVU PORUKU ZA ČITATELJE?

Karla: Uvijek trebamo biti spremni pomoći drugima, a da ništa ne tražimo za uzvrat. Dobro se dobrim vraća, kad-tad!

Ivana Drventić, 1.b

Detalj sa zida

Tko god prošao pokraj naše škole, nije se mogao ne osvrnuti na šarenilo naše školske fasade. Ako ste se ikada pitali tko je došao na ideju oslikavanja školskog zida i tko su autori, pravo je vrijeme da ih otkrijemo. Bivši ravnatelj naše škole, pater Ivan Matic, predložio je da bi se s vanjskim školskim zidom trebalo nešto učiniti jer je

Japansko šareno čudo

fasada bila potpuno išarana grafitima. Opcija je bila oslikavanje zida, a na ideju neobičnog vala japanskog umjetnika Hokusaija, došao je Jakov Jurčević. Za realizaciju početne ideje trebalo im je svega nekoliko dana u mjesecu lipnju. Oslikavanje je organizirala profesorica Mirna Černoga kojoj je pomogla učenica 3. razreda Iris Martinović te učenice 4. razreda: Gabriela Dumančić, Karla Popić, Valentina Roso i Vanesa Barjaktarić. Ono što je sigurno jest da naoko apstraktan zid plijeni pozornost svih prolaznika, a hoćemo li se na taj način više svidjeti Ja-

pancima, koji nam uskoro dolaze u posjet na projekt posvećen Japanu, vidjet ćemo.

Vlatka Ratković, 2.b

Učenici oslikavaju zid

Internetska stranica škole

NOVI IKG.HR

Ako ste ikad kojim (ne)sretnim slučajem, surfajući internetom, otvorili stranicu na adresi www.ikg.hr vjerojatno ste mogli zamijetiti kako internetski prostor naše drage škole nije ažuriran ili da je, laički rečeno, totalno zastario. S veseljem vas obavještavam da je tomu došao kraj. Na inicijativu prof. Marije Klasić Petrović i p. Tomislava Spiranca naša internetska stranica doživjela je *makeover*. Na osvježenoj ikg.hr možete vidjeti najnovije vijesti, aktualne raspo-

rede školskih sati i izvannastavnih aktivnosti, popis lektire, školske projekte, pa čak i gledati uratke naše filmske družine ili čitati starije brojeve omiljenog vam školskoga lista. Na stranicama se nalazi i forum na kojem možete raspravljati o čemu god vas volja. U pripremi je i tzv. *e-learning* sustav na kojem će se nalaziti razni materijali za nastavu, ali i za državnu maturu. Ukoliko želite da stranica bude još bolja, donosite u knjižnicu svoje slike koje želite gledati u galeriji

usnimljene na raznim školskim događajima, izletima, ekskurzijama ili hodnicima naše škole. Naši administratori su također otvoreni za sve vaše prijedloge, primjedbe ili pohvale. Što više posjećujete web adresu škole, to će ona biti bolja, a ako stvarno imate volje, snage, želje i nekim slučajem viška slobodnog vremena, slobodno se javite i postanite dio *IKG web* ekipe. Vidimo se *online!*

Berislav Ruška, 3.a

Neholivudska filmska druženja

Svakog četvrtka od početka školske godine, organizira se gledanje filmova u rezidenciji DI, nama poznatije kao „Filmski četvrtak“. Filmska su druženja redovito zabavna, a i postala su utočište onima koji ne žele baš cijelo slobodno vrijeme bujiti u komercijalne televizijske programe. Obavijest o filmskom četvrtku možete čuti preko školske oglasne knjige ili saznati na našoj internetskoj stranici. Pitala sam organizatora p. Tomislava Špiranca da nam kaže nešto više o tom zbivanju.

Tko organizira filmski četvrtak?

Filmski četvrtak organizira Duh Sveti i ekipa koja dođe u Rezidenciju. To su učenici 4. b razreda i ostali koji žele gledati filmove. Zadnji mjesec dana gledali smo Teologiju tijela don Damira Stojića, a već sljedeći četvrtak krećemo na druge filmske žanrove.

Kakvi se filmovi inače gledaju?

Ponekad film izaberemo unaprijed, a ponekad se o njemu dogovoramo u Rezidenciji. Gledamo razne vrste filmova. Nastojimo da budu kvalitetni. Od Monthly Pytona do nekih teen koje, na sreću, nisam gledao.

Tko donese film koji će se gledati?

Filmove donosi ekipa koja dolazi ili moja malenkost nešto pripremi. Dok čekate da se svi skupe, možete se međusobno družiti, igrati stolni tenis ili nogomet. Da bi doživljaj bio potpun, ponesite si hranu.

Koliko otprilike učenika dođe na filmski četvrtak?

Broj ovisi od četvrtka do četvrtka, od testova u petak... Često nam dolaze učenici koji su u učeničkim domovima. Najčešće nas je dvadesetak. Zabavnije je gledati filmove s ekipom.

Tko je i kako došao na ideju filmskog četvrtka?

O filmskom četvrtku razmišljamo već nekoliko godina. Mnogo ljudi je razmišljalo o tome od profesorice Bilandžić, dečki i cura koji više nisu u školi, isusovaca koji

su bili ovdje, a sada su na studiju u Rimu. Mislim na Alana, Mislava, Hrvoja, p. Bana... Bilo je tu nekoliko različitih ideja koje smo spojili u filmski četvrtak. Bitno je da zajedno pogledamo film, malo razgovaramo o njemu i poslije se družimo. Ako nas tema potakne na dublji razgovor dobro, ako nas potiče na igranje stolnog tenisa, opet dobro. Važno je razmišljati o onome što gledamo, o poruci koja se šalje kroz taj uradak i družiti se prije i poslije gledanja.

...i za kraj želite li nešto poručiti učenicima?

Razmišljajte o tome što gledate, birajte kvalitetne filmove, družite se i budite dobri. Naravno slušajte tatu, mamu i profesore. Predlažem da sljedeći tjedan pogledamo nešto iz neholivudske produkcije. Imate li vi neki prijedlog?

Valentina Bermanec, 1.b

Filmovi su zabavniji uz društvo

NOVI pater

U udobnoj fotelji

Mi novinari jako smo osjetljiva bića, često i mnogo prije drugih osjetimo promjene. Stoga je već u drugom polugodištu i nama palo na pamet da je u školi novi ravnatelj. Onda smo shvatili da šira javnost, unatoč našoj malo zakašnjoj reakciji, još uvijek nema pravi uvid u to tko je naš novi ravnatelj.

Tako sam se ja našao pred tim strašnim vratima, nit' kriv nit' dužan. Iza njih, u ravnateljevom uredu, sjedi mr.sc. pater Ivica Musa, DI – naš novi ravnatelj. Ulazeći u te skrivite odaje, očito puno nervozniji nego čovjek koji je sjedio za stolom, razmišljao sam, sasvim nepovezano s mojim pitanjima: „Bi li možda trebao razbiti led vicem o papama?“ Vic o papama je izostao, no ipak sam se našao u onoj udobnoj radnoj atmosferi koja inače vlada između profesora i učenika u IKG-u. Odmah da odgovorim na pitanje koje najviše muči nas učenike. Ne, vaš novi ravnatelj nije Strah i Trepet, već

Ivica Musa, kao što sam već napisao. Sada ozbiljan novinarski intervju.

Za početak, recite mi nešto malo o Vama? Odakle ste i sl.

Rođen sam, za vas već davne 1964. godine, u Sarajevu. Tamo sam proveo djetinjstvo i završio osnovnu i srednju školu. Nakon toga oputovao sam u Zagreb gdje sam se zaredio u isusovce. Jedno sam vrijeme s isusovcima proveo i u Splitu. 1993. postao sam svećenik. Sukladno isusovačkoj tradiciji izmjenjuju se periodi prakse i nauke. Tako sam nakon kapelanskog staža otišao u Rim studirati crkvenu povijest. Otkada sam se vratio, švrjao sam po različitim poslovima, pa sam tako bio odgojitelj u sjemeništu na Šalati, kapelan u župi u Palmotičevoj (u Zagrebu), vjeroučitelj u nekoliko gimnazija (Križanićeva), predavač na Filozofskom fakultetu, studentski kapelan, voditelj SKAC u Zagrebu te

potom i župnik na župi Srca Marijina na Jordanovcu, gdje me je u ljeto 2010. zatekla vijest da sam imenovan za ravnatelja Isusovačke klasične gimnazije u Osijeku.

Što Vas je nagnalo u isusovce i školstvo?

Isusovci su imali velik ugled kao misionari, apostoli mladeži, utemeljitelji školstva i tako dalje, zato je raznolikost poslova isusovaca bila primamljiv izazov mladom čovjeku.

Što Vas je nagnalo da dođete ovdje? Je li to bila neka viša sila ili Vaša želja?

Družba Isusova organizirana je hijerarhijski za svaku provinciju te svaki određeni broj godina dolazi do preraspodjele poslova i uloga. Smatralo se da je potrebno osvježeno u vođenju škole i da je pateru Maticu potreban odmor. Uprava provincije zaključila je da bih ja bio najbolji za to. Ne postoji direktna priprava za ovu vrstu posla. Čovjek se mora služiti svim svojim iskustvom i znanjem. Odabran sam zbog svojega raznolikog iskustva i zato što sam svjestan situacije u školstvu.

Vaši planovi za školu?

Moji su planovi strogo čuvana tajna. No mogu reći da je rukovođenje gimnazije veoma realistična aktivnost u kojoj nema magijskih formula za uspjeh. Moj je cilj jednostavan. Učenicima dati okvir u kojemu će moći u četiri godine postignuti što žele s krajnjim ciljem, naravno, pripreve za više školstvo, ali uz obrazovanje ovdje ide i odgoj. Želim da učenici koji produ IKG, unutar tog okvira postanu

familias IKG-a

odgovorne mlade osobe. To namjeravam postići tako što sam najprije sagledao, s divljenjem, sav dosad učinjeni rad. Ugodno sam iznenađen odnosom između profesora i učenika, shvaćanjem zajedničkih interesa. Tek nakon malo dubljeg ulaska u filozofiju IKG-a vidjet ću može li se nešto poboljšati i možda uvesti i nešto novo s obzirom na mijenjajuću dinamiku školstva (kao primjere ravnatelj je naveo prilagodbu državnoj maturi i skorom ulasku Hrvatske u EU). Važno mi je da IKG bude poznata kao mjesto odgoja i obrazovanja.

Vaš prethodnik je poticao slobodne aktivnosti poput dramske skupine, benda, novinara... Kakav je Vaš stav o tome?

One su vanjska iskaznica škole koja zapravo ne ovisi o ravnateljevoj sklonosti. Uključene su u dinamiku kreativnosti škole i učenika i ja smatram da je obaveza škole i mene kao ravnatelja podržavati ih i potpomagati koliko se može. Trudit ćemo se ne ugroziti objektivnost i ne zakočiti kreativnost potpomažući koliko možemo. Kao primjere projekata koje svakako treba podržati, ravnatelj je naveo Filmsku školu i razmjenu učenika s Danskom.

Vaše mišljenje o projektu Japan?

Projekt Japan konkretan je primjer onoga što sa rekao o slobodnim aktivnostima. To je način na koji škola nastupa u javnosti i to je javna demonstracija školske kreativnosti i organizacijskih sposobnosti škole. Japan je dokaz specifičnosti ove škole jer je to kultura koja nam nije bliska, čiji nismo nasljednici niti aktivni čitači, kao što je to slučaj s Rimom i Grčkom. To je novi izazov koji još nismo imali s ovakvim projektima – približiti daleku kulturu stanovnicima Osijeka. Svakako, u

realizaciji projekta vjerujem da ne ćemo izneveriti očekivanje javnosti te da će Osijek dobiti još jedan kvalitetan projekt iz IKG-a koji je osvježeno u gradskoj ponudi.

Sad kad ste preživjeli prvo polugodište u IKG, kakvi su Vaši dojmovi?

Općeniti su dojmovi o školi jako dobri. Ova škola ima niz pogodnosti koje možda i ne primjećujemo svaki dan. Lokacija škole je sjajna, na samom rubu grada koji je ipak puno mirniji od centra. Čini mi se da su i učenici i profesori svjesni vrste škole, a to je elitna škola. Primijetio sam, bar mi se tako čini, da nema onih koji su ovu školu zalutali i da su učenici uistinu svjesni da se u ovoj školi mora raditi. Zadovoljan sam i kvalitetom rada i odgovornosti učenika jer je program zahtjevan i učenici znaju da se moraju potruditi za željeni rezultat. Ugodno sam se iznenadio kad sam saznao da u školi maturiraju gotovo svi koji se upišu, što nije pravilo s gimnazijama. Profesori su otvoreni i spremni za suradnju što u kombinaciji s odgovornim i marljivim učenicima stvara zdravu atmosferu za rad i život.

Kako je IKG utjecala na Vašu religioznost? Neki su profesori, otkad su počeli predavati u IKG-u, počeli moliti cijele police osiguranja.

Škola je stalna briga za svakoga u njoj, a osobito onome tko ju vodi. Škola mi je uvijek u mislima. Za razliku od tog moljenja Boga da spriječi nešto, požar, učenički nemir, ja se Gospodinu uvijek molim da nam podari još, ne požara i učeničkog nemira, već još dobrih učenika, još dobrih ideja, još kreativnosti. Molim Boga da mi podari mudrosti i strpljivosti da mogu što bolje voditi školu, da nadahne

dobrotu i kreativnost u učenicima i da im profesori i ja ne budemo zapreka, već pomoć. Molim kako bih mogao najbolje služiti školi, profesorima i đacima. Kao što geslo škole kaže, molim Semper Magis.

Tvrđa - novo radno mjesto

Završio je moj intervju s ravnateljem. Na kraju, što vam mogu reći o novom ravnatelju kao osobi? Pater Ivica Musa baš je kao i pater Ivan Matić, čovjek koji vas neće „daviti“, ali vam ni ne će dopustiti da se glupirate po želji i pokušat će sa svima nama malo olakšati preživljavanje iskustva poznatog kao školovanje u IKG-u. Nadam se da sam putem ovog intervjua odgovorio na većinu vaših pitanja o novom ravnatelju.

Domagoj Blažević, 2 c

Kako je 2.b iznenadio razrednicu na vjenčanju

ROMANTIKA UZ 2 BALONA NA NEBU

"Raska se udaje" bila je glasina koja je kružila našim, drugim, razredom od prvog dana nove školske godine.

Bacili smo se u potajno planiranje. Naravno da smo joj morali pripremiti iznenađenje i dati joj barem nekakav dar. Planiranje nije tako jednostavno kada niste u

Veselo iznenađenje za rasku

Prsten je bio prvi povod da pomislimo da se nešto sprema, a kad smo čuli da je nova profesorica engleskoga jezika (predmeta koji nam je prof. Pintarić predavala) zaposlena, "glasina" nam je bila potvrđena.

mogućnosti otvoreno ga provoditi. Nismo mogli koristiti naše sate razredne zajednice, pod odmorom su svi previše zaneseni hranom, a i nismo mogli biti sigurni hoće li nam itko od drugih profesora pomoći.

Na kraju, našli smo svoje načine, a i pomoć profesora koji ostaju anonimni, i ostalo je samo čekati 9. listopada.

Veliki, bijeli album, tretman opuštanja u kozmetičkom salonu i glazbena čestitka bili su materijalni pokloni. Sentimentalnom dijelu bilo je posvećeno 27 bijelih balona.

U tu subotu, oko 18 sati, skupili smo se pred katedralom. Čekali smo da ceremonija počne kako bismo ušli nakon profesorice ne želeći da nas vidi sve dok ceremonija ne završi.

Obred je bio predivan. Predvodio ga je p. Nikolić, nekadašnji ravnatelj i duhovnik naše škole. Bio je prisutan i pater Špiranec te p. Matić, naš bivši ravnatelj.

Nakon vjenčanja poslali smo se u polukrug pred ulazom crkve, svaki član razreda s jednim balonom u ruci, a onda smo balone pustili u zrak.

Kasnije, na oproštaju u petak nakon te subote, razrednica nam je rekla da je bila ponosna na sebe što nije zaplakala cijeli dan, ali da smo mi sve upropastili. Naime, za nas je pustila suzu ili dvije.

Baloni su letjeli zrakom, ljudi oko nas su pljeskali, Brevisi su pjevali, a razrednica nije bila jedina ženska osoba kojoj su suze išle niz obraze.

Čestitavši joj, imali smo maleni razgovor s novopečenim suprugom (na engleskom) lijepo ga zamolivši (i ne, ovo nije sarkazam) da ju ne vodi na drugi kraj svijeta.

Još se uvijek držimo za njegovo obećanje da će se, citiramo, vratiti khasnije, khasnije.

Do tada, izdržat ćemo s našom mačehom, koja se zasad nije pokazala u lošem svjetlu.

Dalia Pribisalić, 2.b

PROFESOR U NOŠNJI

Ajmo sad muški

Maneken

U ženskom društvu

Uranim jutranjim satima okupili smo se ispred škole te smo krenuli na tradicionalno hodočašće u Aljmaš. Kao i svake godine družili smo se i zabavljali, no ove godine hodali smo brže i nestrpljivije zbog jedinstvene prilike da vidimo našeg profesora Matiju Zorića u drugoj ulozi. Naime, na dan hodočašća u Aljmašu održavao se nastup KUD-a iz Aljmaša u kojem pleše naš profesor. Željno smo iščekivali vidjeti je li Matija Zorić dobar plesač kao i profesor. Bili smo vrlo sretni kad smo stigli na kraj svoga hodočašća gdje nas je naš profesor dočekao u narodnoj nošnji na pozornici. Iako umorni od pješačenja i željni odmora, s velikom pažnjom pratili smo nastup te ga nagradili velikim pljeskom. Profesor i njegova ekipa sjajno su odradili nastup i sve nas ugodno iznenadili. Naš novi ravnatelj Ivica Musa bio je vrlo zadovoljan što ima jednog iskusnog i dobrog plesača u svojoj školi. Učenici 1.b razreda nisu ni mogli zamisliti koliko svestranog i zanimljivog razrednika imaju, a tko zna što ćemo još o profesoru otkriti u daljnjem školovanju.

Matej Kuriļ, 2.c

Nagrada za nenasilje

U prvih 10 najboljih radova u Hrvatskoj na temu "Nenasilje: Korak prema boljem svijetu" na 2. festivalu priče održanom jesenas u Zagrebu ušli su i eseji naše dvije učenice Kristine Kasumović Kriješnice i Iris Martinović (to smo nas dvije). Stoga smo se, uplašene prijateljama s. Stele da ćemo se voziti cijelu noć ako ne budemo dobre, zaputile u metropolu. Na sreću, vozio nas je pater Špiranec. Ono malo slobodnoga vremena do početka Festivala kvalitetno smo iskoristili „kisnući na snijegu“, pa smo onda nešto popapale, kupile cipele, pa još malo čekale, čak smo se uspjele i izgubiti u Dubravi te smo sada naučile da više nikad ne putujemo bez karte (ili navigatora).

Napokon, u Dječjem kazalištu Dubrava iznenadili su nas dramskim interpretacijama naših vlastitih eseja...

Borba protiv nasilja danas je općepoznat pojam. Ali samo pojam 2. festival priče okupio je

mlade autore i glumce koji su na praktičan način stali pod svjetla reflektora i glasno, ne susprežući emocije, progovorili o hrvatskoj stvarnosti. Nisu samo oštro osuđivali pravosuđe i neopisivo blage zakone prema maloljetnicima koji su počinili ubojstvo, nego su osuđivali i sami sebe i nas u publici jer su nas htjeli suočiti s našom stvarnošću, a ne samo s globalnom. Koja je naša stvarnost?

Spuštanje pogleda na nasilje. Spužanje s mjesta događaja. Nesuosjećanje. I šutnja.

Ukratko, festival priče nas je suočio s vlastitom licemjernošću i pokazao kako, bez obzira na našu, možda slabu i izmučenu osobu, u nama postoji ratnik koji ne smije trpeti i šutjeti, nego ustati, otresti čestice straha sa sebe i snažno se oduprijeti nepravdi. Kako i čime? Lako je reći ljubavlju, lako je reći nježnošću... Voli svoga neprijatelja, to ljubav nalaže. Mi kažemo da do tog ni ne mora doći; mi kažemo

Čekanje na snijegu

voli svoga prijatelja, jer ako nitko drugi, on će biti tamo i u tvojim najtežim trenucima i pomoći će ti da nosiš teret života - koju god ulogu u ovom svijetu imao.

*Kristina Kasumović 4.a i
Iris Martinović 3.b*

Biseri 1.a:

Prof. Zorić obračunajući se računalo: Ma kog ti skeniraš, zaražen si kao pola Afrike!

Prof. Šimičić: Vama glava služi samo zato da vam snijeg ne padne u želudac.

Hasenay: Isus je rođen 33. god. pr. Kr.

Lovrić: A inače, koja je razlika između Ilijade i Odiseje?

Mršo: A koja je bila najgora kazna Hamurabijevog zakonika? Prof. Šimičić: Da te ožene!

Prof. Šimičić: Tko je gledao Odiseju u svemiru 2001? Nitko? Znao sam. Tko je gledao Sex&Grad? (Svi dignu ruke) Zašto me to ne čudi?

Prof. Šimičić: A kad su fešte legne se k'o svinja a ustane se k'o čovjek. Zašto se smijete? Pa ja o vama govorim.

Bog sunca se zove... Videković: Anus (umjesto Anubis)

Prof. Šimičić: Jeste se vi napušili pod odmorom? Jel bilo malo marice ha?

Videković: Ne, bilo je samo lvice

Festival u Bjelorusiji

Međunarodni katolički festival kršćanskog filma Magnificat održao se od 7. do 11. rujna 2010. godine u gradovima Minsku i Glubokoye u Bjelorusiji. Festival je nastao pod pokroviteljstvom i potporom Bjeloruske biskupske konferencije. Na festivalu je sudjelovao naš školski film "Ni žene ni plaća" redateljice Marije – Margarite Klobučar.

Film govori o celibatu i općenito o mladenačkom shvaćanju seksualnosti. Nastao je 2009. godine kao projekt skupine Sempër in motu koju sačinjavaju učenici IKG-a. Film je proglašen kao najbolji debitantski film na festivalu. Marija – Margarita naglašava da kada se čovjek počne baviti nečime što ga veseli, ne razmišlja o korisnosti, uspjesima i nagradama, nego se jednostavno prepusti uživanju u onome što radi. Kada se uključila u filmsku skupinu u četvrtom razre-

du srednje škole, nije ni sanjala da će joj taj hobi donijeti nova poznanstva, gradove, države. Sve je počelo prikupljanjem materijala pod vodstvom profesorice Vere Bilandžić, snimatelja Dominika Knezovića, a na kraju je sve montirano od strane Tomislava Nedića. Teme filma su vrlo osjetljive i potrebno je saslušati više različitih mišljenja da bi se moglo uzeti u obzir ono što je najrealnije.

"Iako su se na temu o celibatu vodile višesatne rasprave, mi smo u 10 minuta pokušali dati osnovne natuknice iz praktičnog života i teorije te tako gledateljima predstaviti tu kompleksnu temu i potaknuti ih na zauzimanje vlastitog stava." izjavila je Marija-Margarita. Na festivalu je prikazano oko četrdeset filmova iz petnaestak zemalja.

Ivana Serdarušić, 2.b

Marija Margarita u Bjelorusiji

Intervju

ECO PSYCHO

Snimanje filma Eco Psycho

Film „Eco psycho“ je film koji je izradila filmska skupina IKG-a. Film je sniman u školi, a u glavnoj ulozi je Branka Bogdan, učenica 1.b razreda.

Film je snimljen za UN-ovu reviju filmova o zaštiti okoliša u Istanbulu. Film je poseban po tome što kao svoj osnovni motiv ima

Hitchcockov film Psycho iz 1960. godine. Filmom filmska skupina želi pokazati kako je potrošnja vode prevelika.

Pri snimanju sudjelovali su: Elizabeth Nedić, Karla Bilandžić, Marija Serdarušić, Bernarda Berišić, Viktorija Ljubičić, Luka Miličević i Tamara Mazur.

Tamara Mazur, 1.b

Na setu

Ana Marija Kovačević sudjelovala u spektaklu Top Stars

PLESNA U ZVIJEZDA U NAŠOJ ŠKOLI

Ana Marija Kovačević učenica je 3. a razreda naše škole. Osim, dakako, škole, njezina najveća životna ljubav je ples, i to jazz dance i show dance. Plesom se bavi već pet godina, od 7. razreda osnovne škole. Svoje prve plesne korake naučila je u Plesnom studiju „Magic“, u kojem pleše i danas. Zahvaljujući svom velikom zanimanju i talentu za plesnu umjetnost, Ana Marija je dobila priliku sudjelovati u jednom od najvećih koncertno-plesnih spektakala ikad organiziranih u Hrvatskoj, Top Starsu. Koncerti se održavaju u Zagrebu, Zadru, Rijeci i Splitu. Top Stars je koncertni spektakl na kojem zvijezde hrvatske estrade Indira Vladić, Tony Cetinski, Franka Batelić te Luka Bulić, pjevaju najveće domaće i strane hitove posljednjih 30 godina. Osim pjevačkih zvijezda, u projektu sudjeluje i 30 plesačica, među kojima je i naša Ana Marija.

Iznenadila slobodnim stilom

Ana Marija se prijavila na audiciju za sudjelovanje, želeći iskusiti svoje šanse u plesnom svijetu, vidjeti kakva je konkurencija te pokazati svoj plesni talent. Ana Marija nam je otkrila kako je žiri u Top Starsu bio otvoren za sve plesne stilove kako bi projekt bio što raznolikiji i zanimljiviji. Na pitanje kakva je bila audicija i što se od kandidata tražilo, ispričala nam je kako se ona sastojala od izvođenja zadane koreografije te improvizacije, tj. pokazivanja nekoga osobnog slobodnog stila plesa (sigurni smo da je Ana Marija u tom zadatku briljirala). Kandidati su izlazili na podij po grupama, a žiri je iz svake izdvajao one koji su ih zainteresirali i koje su željeli vidjeti u idućem krugu. Ana Marija nam je otkrila kako je konkurencija bila vrlo jaka, no žiri je svejedno bio

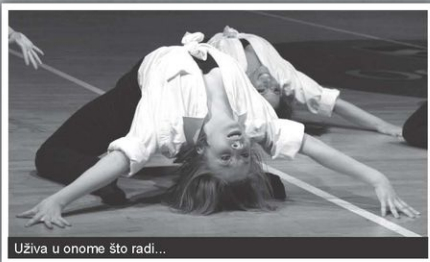
Uvijek u pokretu

oduševljen njome: „Bila sam pravo iznenađenje za njih jer nisu očekivali da bi šesnaestogodišnjakinja mogla biti tako dobra!“

Novi prijatelji

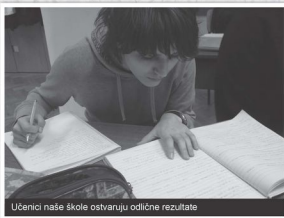
Ana Marija očekuje da će uz pomoć ovoga projekta steći neka nova znanja i iskustva te da će joj sudjelovanje pomoći u stvaranju plesne karijere. Želja joj je iskusiti sve aspekte plesa – plesanje na pozornicama i koncertima, kazališni ples, podučavanje plesa u plesnim školama i mnoge druge prilike koje ova umjetnost pruža. Također nam je ispričala kako očekuje puno zabave te kako će upoznati nove prijatelje. Sigurni smo da će Ana Marija na koncertima zablistati te da će svoj posao odlično odraditi. Vjerujemo da će Ana Marija, zahvaljujući svom talentu, volji i upornosti, svoju plesnu karijeru jednog dana dovesti do vrhunca. Našoj plesnoj zvijezdi želimo svu sreću i ponosni smo što je naša učenica!

Tara Cvijić, 1.b

Uživa u onome što radi...

SEMPER MAGIS ZA MATURANTE

Učenici naše škole ostvaruju odlične rezultate

Osobe koje još nisu točno odlučile što žele biti u životu, čime se žele baviti, uglavnom upisuju gimnazije nakon osnovne. Osobe koje ne znaju čime se žele baviti, a žele dobre temelje za bilo koji fakultet, upisuju klasične gimnazije.

Naša je škola dobro poznata po molitvi na početku i kraju nastave, po učenju grčkoga i latinskog sve četiri godine, ali i po svojim odličnim rezultatima na natjecanjima iz mnogih predmeta. Prošlogodišnja (prva) državna matura samo je još jedan dokaz kvalitete naše škole i njenog načina i programa školovanja. Državna matura je

zapravo pisani ispit kojim se provjerava znanje učenika i učenica na kraju njihovog srednjoškolskog obrazovanja. Ispit koji je proveden u svakoj srednjoj školi, diljem Hrvatske. Hrvatski i engleski jezik, kao i matematika, predmeti su koji svaki učenik mora položiti. Ovisno o fakultetu koji učenik želi upisati, dodaju mu se još, takozvani, izborni predmeti.

Iznad nacionalnoga standarda

Naša se škola može pohvaliti činjenicom da je prosječna ocjena

svih bivših maturanata, iz svih obaveznih predmeta, viša od nacionalnih standarda. Izborni predmeti ne zaostaju previše. Većina ocjena je veća, samo su dva od jedanaest, za gotovo nezamjetnu razliku manja od standarda. Vrlo je bitno istaknuti da se trećina učenika naše škole, što se može gledati kao jedan cijeli razred, prema ostvarenom rezultatu na pojedinačnim ispitima državne mature ubraja u 5% najboljih u cijeloj državi. Neke od njih bi zbilja bilo sramota ne imenovati. Sanela Kutrnjak, sadašnja studentica psihologije, položila je hrvatski jezik (višu razinu) u prvom rangu. Ivana Božić položila je matematiku u prvom rangu, Dorotea Kutleša likovnu umjetnost u drugom rangu te je i upisala dizajn u Zagrebu. 70% učenika upisalo je fakultet koji su željeli, drugim riječima; koje su stavili među prve izbore - medicina, poslovna ekonomija, pravo, učiteljski studij, poljoprivredu, fizika, ali i grčki i latinski - samo su neki od njih.

Matura je možda unijela strah među učenike, ali naši bivši maturanti su dokazali ono što se već odavno znalo. Samo će stalan rad i upornost, ali i podrška i pomoć profesora uvijek dati više i bolje rezultate.

Dalia Pribisalić, 2.b

ANTONIJEV

Kako je sve počelo

Antonio Prce petnaestogodišnji je dječak kojemu je nedavno presađen bubreg. Sjećate li se kako ste, kao sedmogodišnjaci, po prvi puta ponosno stupili u učionicu prvoga razreda? Ah, blažena vremena. To je vjerojatno vaša, jedna od tisuću sretnih priča iz djetinjstva. Ali sigurna sam da vam ne bi bilo svejedno da ste, recimo, sedmogodišnjaci i da... Saznate da su vam liječnici otkrili neku bolest, bolest koja je uništila vaše bubrege - dio vašeg tijela, a ujedno i dio vašeg života. I kasnije, kada se bolest razvije, umjesto da se igrate s prijateljima, umjesto da nosite sve torbe, a niste magarac, morate devet sati dnevno provoditi u bolnici. Zamislite da čak niste mogli ni normalno spavati, nego samo na boku. Vjerojatno mislite da se to vama nije moglo dogoditi.

Razvoj bolesti

Tome se nikako nije nadao ni jedan moj vršnjak, razredni prijatelj, Antonio Prce. Za nas je počela nova školska godina i upoznavanja (naime, ove smo se godine upisali u prvi razred klasične gimnazije u Osijeku) a on je za to vrijeme boravio u bolnicama, nadajući se kako će njegova priča ipak imati sretan kraj. Naime, od dvanaeste je godine išao na dijalizu. Njegovi bubrezi, iako mladi, nisu mogli samostalno funkcionirati. Roditelji su mu shvatili da nešto nije u redu te su ga uputili k raznim liječnicima na pretrage, no jedna je pogreška, obični previd, bila kobna. Antoniju nije na vrijeme otkrivena bolest i to ga je na kraju, ni manje ni više, dovelo na dijalizu, i konačno, u red ljudi koji čekaju

Antonio je dobio priliku za novi početak

na transplantaciju organa. „To je vrijeme iščekivanja, blago rečeno – tjeskobno“, kaže Antonio, „nikad ne znaš što će se na kraju dogoditi.“ Za usporedbu, najnoviji podatci o stanju u Hrvatskoj govore da oko 400 ljudi čeka na bubreg. Čini mi se da je ipak nada i ovdje presudila, nakon dvije godine kroz koje je Antonio bio na listi. Ne znam kakav je to osjećaj kada znaš da će se tvoj život uskoro toliko promijeniti. „Meni je bilo žao što je taj čovjek umro, ali i njegovi su roditelji jako humani i neka im bude utjeha da jedan dio njega živi u meni“, napisao je Antonio u svojoj školskoj zadaći. Njegova krvna grupa i ostali bitni faktor poklopili su se s

poginulim američkim vojnikovim, i odlučeno je da će Antoniju (a bio je u prednosti i zbog svoje dobi) biti presađen bubreg. Antonio priča: „U tom trenutku nisam znao što bih mislio, vijest me šokirala, svi su u obitelji plakali od sreće.“ Operacija je uslijedila nakon nekoliko dana u Zagrebu, a organ je dopremljen iz Njemačke. „U podsvijesti sam znao da će sve biti u redu, pomolio sam se, ali se tata se nikako nije mogao smiriti. Odahnuo je tek kada su liječnici izašli iz sale te objavili da je sve dobro prošlo“, rekao je Antonio. Naravno, to još uvijek nije značilo da je sve gotovo, ali najvažnija je bilo pokušati. Antonio je i dalje

NOVI POČETAK

većinu vremena provodio u bolnici, ali ni u jednom se trenutku nije predao. Nakon nekoga vremena, sve je krenulo nabolje. Ponekad se naš prijatelj pojavljivao u školi, ali nosio je masku: „Nosio sam ju zbog opasnosti da se ne zarazim. Bilo je naporno, morao sam se jako paziti, ali, kao što vidite, preživio sam. Vrijeme prilagodbe trajalo je oko dva mjeseca.“

Novi život

Danas je on s nama svaki dan, i konačno živi punim plućima. A na pitanje što to znači živjeti s darovanim organom, Antonio kaže: „To znači stvarno puno toga. Konačno se mogu baviti sportom, raditi ono što volim, ostvarivati svoje snove.“ Zapravo, to je neki način bila njegova životna škola. Kad razgovarate s njim, vidjet ćete nadu u očima, nadu koja je jača i od smrti i bolesti. Vidjet ćete zahvalnost na svakom darovanom trenutku. Iz svega ovoga proizlazi pitanje: mogu li i ja postati darovatelj organa? U Hrvatskoj postoji zakon tzv. pretpostavljenog

U društvu razrednih kolega

pristanaka, kojime je dogovoreno da, ako se niste izričito izjasnili kako to ne želite, darujete svoje organe u slučaju smrti. Ako to izričito želite (a mogu se transplantirati organi: srce, bubrezi, gušterača, jetra, pluća; tkiva: rožnica, ligamenti, kost, hrskavica, krvne žile - jedan donor može pomoći mnogim bolesnicima.) prije svega morate proći razne pretrage, zatim ćete potpisati donorsku karticu (možete ju zatražiti

kod liječnika primarne zdravstvene zaštite ili od Hrvatske donorske mreže) i nositi ju uvijek sa sobom. „Neki ljudi okrivljuju liječnike, ako, na primjer, njihovo dijete premine na operacijskom stolu, misle da su to planirali kako bi iskoristili njegove organe. Ali to nije istina. Svi vi imate veliku moć u svojim rukama, ono što vam više neće trebati, može nekome spasiti život!“, zaključuje Antonio. Nažalost, zbog takvog krivog stava donatora organa je vrlo malo. „Važno je da se podigne svijest građana Hrvatske o potrebi doniranja organa, te o transplantaciji kao jednoj od metoda kojima se može spasiti život osobama nakon zatajenja funkcija pojedinih organa“, rekao je dr. Zlatko Maksimović, predsjednik Savjeta za zdravlje Osječko-baranjske županije u sklopu Europskog dana doniranja organa. Što reći na kraju? Poslušajte Antonija, uistinu imate veliku moć u svojim rukama! Jer tko zna, možda će i vama jednog dana zatrebati pomoć?

Elizabeth Nedić, 1.a

KRALJ U ŠAHU

Prvak u šahu

Šah. Većina ljudi, već na samu pomisao na taj priznati olimpijski sport, stvara već otprije poznate predrasude. Najčešće kažu da je šah igra koja je zastarjela i koja jedino služi kao hobi za starije ljude koji imaju previše slobodnog vremena. No, ponosno mogu reći da ima i onih koji šah gledaju drugim očima. Jedan od takvih je i Stjepan Krešimir Grgurić, učenik 3. a razreda

naše Gimnazije. Stjepan je počeo igrati šah već u najranijoj dobi. Na moje pitanje što ga je potaklo da se počne baviti ovom drevnom igrom, odgovorio je da se počeo aktivno baviti time jer je želio nastaviti očevim stopama, koji se aktivno bavi šahom i koji ga je i naučio prvim šahovskim potezima. Iako je Stjepan ove godine proglašen majstorom kandidata, koja je jedna od osam titula, on ima već dosta dobrih rezultata. Prošlo je ljetno bio treći na državnom prvenstvu juniora do 17 godina, također je bio prvak županije, bio je peti u seniorskom prvenstvu županije i zauzeo je treće mjesto na državnom natjecanju i time je izaborio nastup na europskom prvenstvu u Bugarskoj. Sve te uspjehe Stjepan je postigao svojim radom i treniranjem u svoja dva kluba. On igra za seniorski Šahovski klub Dragovoljac - Sveti Josip Radnik u Osijeku u kojem

trenira sa svojim ocem i igra za Valpovo u prvoj juniorskoj ligi. Iako se svi natječu, Stjepan ističe da im to nije bit igre. Za njega je bit igre druženje s ljudima koji postanu jako dobri prijatelji i razvijanje moždanih vijuga, jer je šah kompleksna i komplicirana igra koju možete vježbati i vježbati, a opet ju ne ćete shvatiti. Oni koji žele igrati šah, ako ga znaju igrati, mogu se prijaviti u neki klub, a oni koji ne znaju igrati šah, a žele naučiti, mogu otići u školu šaha u Paklenu naranču koju vodi Ivica Krolu. Radionica se zove „Paklena škola šaha“ i održava se svake druge subote. Tamo ćete naučiti osnove šaha, a i steći nove prijatelje. Sve u svemu, čini mi se da je naša škola dobila jednoga kralja u šahu kojemu želimo sve najbolje u budućnosti, a pogotovo u nadolazećim natjecanjima, kojih ove godine, kako on ističe, ima najviše.

Sara Klasan, 1.b

Napeta situacija

BEČKO RAVNANJE

Naša se škola na početku ove školske godine opostila s dosadašnjim ravnateljem o. Ivanom Matićem, kojega je zamijenio mr. crkvene povijesti o. Ivica Musa. Primopredaja ovlasti ravnatelja održala se 5. rujna 2010. godine u crkvi sv. Mihaela u Tvrdi, tijekom svete mise zaziva Duha Svetoga za učenike i djelatnike naše škole.

Euharistijsko slavlje predvodio je provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove p. Ivan Koplek. Nakon osmogodišnjeg iskustva na mjestu ravnatelja Isusovačke klasične gimnazije, pater Matić preuzeo je ovlasti ravnatelja Hrvatskoga povijesnog instituta Družbe Isusove u Beču.

Ana Branković, 2.a

Ravnatelj se proBEČario

KUMSTVOM DO SRETNOG DJETINJSTVA

Učenci naše škole odlučili su učiniti dobro djelo te postali ponosnim kumovima djeteta u Tanzaniji tako da su mu uplatili na račun svotu koja će mu pomoći u daljnjem školovanju.

Sve je krenulo kada nam je bivša učenica Maja Kostić prezentirala udrugu „Zdenac“ i prikazala film Zaboravljena siročad. Naime,

razredi su potom uplatili određenu svotu novca i tako postali „kumovi“ jednom djetetu i uključili se u projekt „Zdenac znanja“. Sada željno iščekujemo podatke svojeg kumčeta čiju ćemo fotografiju zasigurno ponosno objesiti na razrednom panou kako bi se svakog dana mogli podsjetiti i biti sretni što smo baš mi zaslužni da to dije-

Nadahnuće za osnivanje udruge javilo se tijekom misionarskog rada u Ekvadoru, misiji Palo Querado, kako bi brojni kršćani diljem Hrvatske ostvarili svoje znanje Misionara Milosrđa i time postali dio Pokreta Misionara Milosrđa, koji premošćuje granice kontinenta. „Ovim putem se zahvaljujem u svoje i u ime Zdenca cijeloj školi,

UDRUGA ZDENAC

Pomažu djetetu u Tanzaniji
Misionara Milosrđa

dokumentarni film Zaboravljena siročad, snimljen u veljači 2010. godine u Tanzaniji, vjerno prikazuje patnju tamošnje djece i mladih, koji se žele školovati, a nemaju mogućnosti za to. Iako se stalno žalimo i nešto tražimo, možemo biti zahvalni za sve blagoslove koje imamo i primamo od Boga, jer smo uvidjeli koliko je malo potrebno da bismo nekome pomogli i promijenili mu život. Zato smo na prijedlog Tene Kočevar i Mateje Piskač, učenica 4. razreda, odlučili pomoći i omogućiti školovanje djetetu koje nema sredstava. Svi

te sada sjedi u školi i ima osmijeh na svom licu. Ipak, omogućili smo mu da ostvari svoje ljudsko pravo, pravo na obrazovanje, te da i ono dobije priliku ostvariti nešto u životu, a to nije mala stvar.

Udruga Zdenac – Zdenac Milosrđa, neprofitna je organizacija civilnog društva, koja svoj rad temelji na kršćanskim vrednotama. Osnovana je 2003. godine u Splitu na inicijativu časne sestre i misionarke Ljilje Lončar, Službenice Milosrđa, s ciljem da pomogne najpotrebnijima u Hrvatskoj i zemljama Trećeg svijeta.

posebno pateru Špirancu koji nas je srdačno pozvao i primio i bez kojega se sve ovo ne bi ni ostvarilo, te naravno učenicima na strpljenju i pažnji, ali i na njihovim srcima s kojima su pokazali svoju veličinu.” izjavila je Maja Kostić

Maja Kožul, 2. b

Za dodatne informacije možete se javiti na mail udruge:
udruga.zdenac@gmail.com
ili posjetiti njihovu web stranicu
www.zdenac.org

NIKAKO OD

Nedavno zaposlena u IKG-u, Sara Salatić, profesorica engleskoga i njemačkoga jezika i književnosti, činila nam se zanimljivom zbog toga što je prije nekoliko godina bila na našem mjestu. S klupa Isusovačke klasične gimnazije došla je pred klupu u svojoj školi.

Kada ste upisivali srednju školu, zašto ste odabrali baš Isusovačku klasičnu gimnaziju u Osijeku?

Dvojila sam između Matematičke i Klasične gimnazije. Matematička je tada već bila na glasu, a i neki su se prijatelji odlučili za nju, dok je Klasična tada još bila nešto sasvim novo te većina ljudi nije znala o kakvoj se to školi zapravo radi. Radilo se o nečem novom i donekle drugačijem od ostalih škola, a upravo me to po čemu se IKG razlikovao od drugih škola privuklo. Manja škola koja omogućava veću povezanost tj. bolju suradnju između samih učenika, ali i učenika i nastavnika kao i ostalog osoblja škole, duhovna dimenzija, druženja, izleti, spremnost nastavnika da pomognu i izađu u susret učenicima – sve su to razlozi koji su utjecali na moju odluku. Maturirala sam 2003. godine kao druga generacija Isusovačke klasične gimnazije.

Jeste li oduvijek htjeli postati profesorica engleskoga jezika?

Učenje i škola mi općenito nikada nisu predstavljali problem pa

Nekad u klupi, a sad za katedrom

sam se kao mala između ostalog voljela igrati i učiteljice, a jezici su me oduvijek privlačili tako da sam engleski počela privatno učiti još prije nego sam krenula u školu (što danas i nije nešto neuobičajeno, ali tada nije bilo toliko škola stranih jezika niti mogućnosti za rano učenje stranoga jezika u ovolikoj mjeri kao danas). Tijekom osnovne i srednje škole moje zanimanje za jezike se povećavalo te sam se na kraju odlučila za studij engleskoga i njemačkoga jezika. Kada sam upisivala fakultet još uvijek se radilo o Pedagoškom fakultetu te nije bilo druge opcije nego ići za

profesora. Da sam u ono vrijeme mogla birati, vjerojatno bih se odlučila za prevoditeljski smjer, ali sada mi nije žao što sam ipak završila za profesoricu, iako mi je i prevođenje i dalje privlačno. Valjda zato što se volim baviti stranim jezicima općenito.

Što možete reći o radu škole u vrijeme kada ste je vi pohađali i sada?

I u ono vrijeme, kao i sada, moralo se dosta učiti i bilo je zahtjevno polaziti ovu školu, ali isplatilo se. Dakle, samo marljivo naprijed. Na duhovne obnove išli smo u

IKG-a

Zagreb na Fratrovac, ali čini mi se da današnji učenici ništa manje ne uživaju u duhovnim vikendima ovdje u Osijeku u Rezidenciji Društve Isusove. Osim toga primijetila sam da se taj dodatni sadržaj proširio te učenici imaju više mogućnosti na izbor – redovna klanjanja, filmske večeri i sl. Sada nam je također na raspolaganju veći i lijepo opremljeni prostor škole. Mi smo još bili nomadi i podstanari te se selili iz Rezidencije u Jezičnu gimnaziju, Prosvjetno-kulturni centar Mađara da bismo na kraju stigli do Bastiona.

S koliko ste prolazili? Koji vam je bio najteži predmet?

Prolazila sam s odličnim uspjehom, ne znam koji bih predmet izdvojila kao najteži, moralo se općenito dosta učiti, ali sve je to za đake. Nisam imala nekih posebnih problema s određenim predmetom, jednostavno ni neki nisu ležali ili me nisu osobito zanimali, npr. kemija i TZK, ali to je isključivo stvar mojih sklonosti i interesa.

Koji su vam profesori predavali, a da su vam sada suradnici?

Prof. Sabanov, Generalić, Duh, Klarić, Černoga, Drmić, Jukić (glazb.), Janson, s. Stela.

Kako se osjećate kao profesorica u školi u kojoj ste bili učenica?

Odlično, cijelo vrijeme ponavljam kako sam sada na starom mjestu,

ali u novoj ulozi, u kojoj se ne osjećam nimalo lošije nego kada sam bila učenica.

Prof. u danima mature

Što vam se najviše sviđalo u školi?

Nastava samo u prijednevnoj smjeni, duhovne obnove, hodočašća u Aljmaš te razna putovanja koja su mi ostala u vrlo lijepom sjećanju i dramska skupina na njemačkom jeziku s kojom smo kao maturanti pod mentorstvom prof. Klarić gostovali na Njemačkom kazališnom festivalu u Temišvaru, u Rumunjskoj, a prethodnih godina nastupali u našem osječkom Dječjem kazalištu također u sklopu Njemačkoga kazališnog festivala.

Tko je bio ravnatelj u vrijeme vašeg školovanja?

P. Galauner, koji je ostao zapamćen ne samo kao prvi ravnatelj, već i kao svojevrsna legenda jer je u svakom trenutku znao sve o svima i svemu što se događalo u školi i vezano za nju, a kako mu je to uspijevalo, zna samo on. Zatim p. Nikolić koji nam je bio vrlo drag zbog svoje blagosti i mira koji je nosio u sebi te konačno p. Matić koji je dužnost ravnatelja obnašao tijekom čak 8 godina, sve donekadno, do dolaska sadašnjega ravnatelja p. Muse.

Što je u školi ostalo isto do danas, a što se promijenilo?

Mislim da su ključne stvari uglavnom ostale iste, ali tek sam kratko tu u novoj ulozi da bih mogla iscrpnije odgovoriti na ovo pitanje.

Sjećate li se neke zgrade iz srednjoškolskih dana koju ne želite da učenici vama prirede?

Jednoj bivšoj profesorici fizike, koja je tada tek došla u školu i kratko ostala (pitamo se zašto...), jedan se učenik za vrijeme odmora sakrio u ormar i za vrijeme sata iz ormara proizvodio čudne zvukove. Ona naravno nije znala ni što se događa ni odakle zvukovi dolaze, niti je bila svjesna da taj učenik nije na svome mjestu.

Viktorija Ljubičić, 1.b

Sportovi pod

Koncept grupiranja djece radi zajedničke poduke postoji još od antike. Tada se javljaju i prve škole. Deset minuta poslije početka prvoga nastavnog dana pojavio se vjerojatno i koncept dosade u školi. Sat vremena kasnije nastali su i prvi sportovi pod odmorom. Od tog trena oni su prisutni u školama i dugovječniji su od većine predmeta koji se danas predaju. Također je i forma njihovog izvođenja napredovala, bezbroj puta više nego što je napredovala tehnika predavanja.

Danas su oblici zabave pod odmorom mnogobrojni i učenicima ih svaki dan smišljaju još i više. Svaka nova generacija smišlja sve luđe i luđe načine, stoga i nema smisla pokušati nabrojiti sve te „sportove“. Odlučio sam nabrojiti samo klasične, trenutno najpopularnije i neke nove nade. Također, s obzirom na to da u ovoj grani sporta nema nekih definiranih pravila i opreme, teško je napraviti dobar sustav klasifikacije za ove sportove. Odlučio sam, po nekom principu logike i zdrave pameti (te u nedostatku inspiracije), podijeliti ih prema rekvizitima koji se u njima koriste.

U sportsku opremu za igre pod odmorom ubraja se sljedeće:

0. Ništa!

Najpopularniji kod školskih spremaćica i udruga zelenih. Ovoj kategoriji pripadaju mnogi bezvremenski klasični kao što su: lovice, skrivača, pobjegni od „uzbuđenog“ tinejdžera i slično. Bezvremenski su upravo zbog lakooće izvođenja

i nezahtjevne opreme. Sve što je potrebno za njih dva su učenika i malo dobre volje. Njihova prednost je i to što vam, za razliku od većine sportova s ovog popisa, zbog njih nitko ne će prigovarati.

1. Selotejp lopta

Ah, što reći o tom sjajnom učeničkom izumu. Za početak, upute za izradu: uzmi papir, zgužvaj ga u loptu, omotaj ga hrpom selotejpa. Jednostavnost učeničkog genija na djelu. Ovaj jednostavan izum unio je pravu malu revoluciju u sportove pod odmorom. S ovim rekvizitom učenici su sposobni imitirati gotovo sve sportove koji se igraju s loptom, a u slučaju nužde lopte se mogu brzo i lako riješiti kao da je samo još jedan komad otpada. Uz kreativan um i selotejp loptu mogućnosti su bezgranične - nogomet, košarka, odbojka pa čak i mazohistički pokušaji samoozljeđivanja - sve je puno zabavnije uz selotejp-loptu.

2. Boca

Teško je odrediti je li boca stariji ili mlađi ekvivalent selotejp-lopte, ali se može utvrditi sa sigurnošću da je boca u današnje vrijeme sve popularnija, uglavnom zbog prelaska Coca-Cole® na plastiku i redizajna Fante. Zbog svojega gubitka na težini i poboljšanju aerodinamičnosti, boca je postala valjana zamjena za selotejp-loptu u učionicama diljem svijeta. Iako ne može zamijeniti selotejp-loptu u svemu, najčešće je glavna zamjena za nogometnu loptu i to je izvor

njene sve veće popularnosti. No, ne dajte se zavarati, boca ima i svojih čari koje samo čekaju voljne igrače (upozorenje: čari uglavnom uključuju neki oblik nasilja nad vršnjacima). Također, boca je dokaz kojega se još lakše riješiti jer ona i jest otpad.

Kako kvalitetno iskoristiti praznu bocu

3. Kišobran

Još od izuma kišobrana učenici su pronalazili načine kako da zloupotrijebe ovaj izum. Danas, više nego ikada prije, učenici pronalaze načine da ubiju svoju dosadu koristeći se upravo ovim izumom. To je uglavnom zato jer se proizvodnja kišobrana u prošlom stoljeću znatno razvila što je rezultiralo padom cijena. Zbog toga tradicionalno lomljenje kišobrana (kojim završavaju uglavnom sve igre kišobranom) više nije problem. Kišobran se uglavnom koristi za simulacije borbe od

odmorom

bezumnog predhistorijskog tabanja preko srednjovjekovnog mačevanja pa sve do modernih strateških simulacija ratovanja.

Kišobran + boca

Nedavnim ustankom iz pepela hrvatskoga hokeja te njegovim ponovnim oživljavanjem, oživjela je i njegova učenička inačica. Hokej na parketu je jednostavan - sve što vam je potrebno obuća je s izlizanim donjom, kišobran i boca. Po parketu se kličete s kišobranom umjesto palice i pritom pokušavate ugurati bocu u protivnički gol. Tako su učenici dali svoj doprinos oživljavanju ovoga plemenitog sporta.

4. Sve ostalo

Učenikov je um – um u razvoju. Stoga je učenik spreman izraziti svoju kreativnost na najrazličitije načine koji uglavnom uključuju glupiranje s bilo čim što mu dođe pod ruku. Upravo ovdje dolazi dio izraza jednostavnost učenika, koliko mu je malo potrebno za sreću. U ovom se području razvijaju neki novi revolucionarni koncepti. Između ostalih to su šetanje omiljenoga školskog pribora, zračni hokej permicom te smiješni načini iskorištavanja zaboravljenoga hamera. Šetanje školskoga pribora novi je sport. Za njega vam je potrebna jedna vezica za cipele, komad školskoga pribora i zamišljeni ljubimac. Za sve one koji nikada nisu imali ljubimca, učenici imaju zamjenu koja nije zahtjevna i ne će umrijeti ako je ne nahranite, školski pribor! Zračni hokej je kreacija dva bolesna ama

koja su primijetila da se one bijele ploče mogu okrenuti u vodoravni položaj i da se „niske“ pernice odbijaju o rubove. U ovu kategoriju ubraja se i mrcvarenje biljaka, ali to je sadistički i o tome ne ću pisati bez obzira koliko je to neobično zabavno učenicima.

Profesori nemaju razumijevanja

Da ljudi ne bi išli ukolo i govorili kako su sve ovo trabunjanja nesuvislog žuto-publicističkog uma, pokušao sam i nekolicinu izvaja od svih strana impliciranih ovim tekstom, a to su redom pojavljivanja u tekstu: spremačice, neutralni učenici, učenici igrači, stariji, tj. ozbiljniji (u redu je smijati se ovoj izjavi) učenici i na kraju profesori. Pažljivom filtracijom izabrao sam izjave koje najbolje opisuju stav pojedine skupine. Iz određenih razloga koje ne moram napominjati odlučio sam anonimno objaviti izjave.

Na pitanje što ona misli o ovom obliku kreativnog izražavanja, teta spremačica je odgovorila: „Najdraže su mi one igre u kojima se napravi najveći nered, koje tako lijepo prikazuju opći nedostatak kulture i nepoštivanje tuđeg vlasništva.“ Moram li uopće istaknuti potporu koju učenici dobivaju od spremačica? Sjedeći se na redu za rešetanje našao učenik neutralac (onaj koji ne sudjeluje aktivno u igrama, ali voli gledati kako se drugi ozljeđuju), a njegovo skromno mišljenje jest: „To nikom ne šteti i zabavno je drugima za gledat“, osim kad nešto

ne unište“, zadnji dio ovog citata si sami protumačite jer ja nisam siguran je li učenik mislio da je nedostatak uništavanja dobar ili loš. Naravno morao sam uzeti i izjavu od samih igrača. Kapetan jedne učionično-nogometne ekipe izjavio je sljedeće: „Profesori su po ovom pitanju prestrogi, trebalo bi biti više tolerancije, učionice su velike i u nji-ma ima dosta mjesta, ionako ni'ko nikad nije strad'o osim par prozora.“ Veoma rječito s obzirom na to da je igrao dok je davao ovu izjavu. Sada naravno dolazi i izjava seniora, onih mudrijih: „To je oblik rekreacije, bolje to nego droga.“ Dubokoumno, zar ne? Šlag na kraju izjava je profesora: „Treba ih sve zatuć!“

Što smo naučili iz ovoga teksta? Da je učenik zapravo samo velika beba koja će, bez obzira na to što mu date (ili ne date), pronaći način kako da se jako dobro zabavi. Svi učenici koji se osjećaju inspirirani-ma ovim tekstom, mogao bih vas upozoriti da učeničke kreacije uglavnom završavaju bolno po učenike, ali ja to ne ću učiniti jer ja sam učenik neutralac.

Domagoj Blažević, 2 c

MISTERIJ NEVINOG MAČKA

Upravo sada čitate ovu rečenicu. To vjerojatno znači da je naslov odradio svoj dio posla. Pali ste na foru. Tek toliko da znate, ovo je još jedan tekst o prvom razredu.

E sad, ako vam se da, nastavite čitati.

Možda je trideset i dvoje ljudi u učionici (+ Mačak) ipak malo

previše za mir i pozornost na nastavi, ali ponekad i premalo (na primjer, što se tiče volontera za odgovaranje). U početku nam je bilo vrlo neobično (doduše, pojedinci su se i otprije znali), ali prilagodba je kratko trajala. Ugodno smo se iznenadili i profesorima – svakime od njih. Shvatili smo da smo vrlo različiti, ali da je to baš ono što je potrebno funkcioniranju jedne prave svestrane cjeline, tj. našeg razreda. Znamo i da uvijek moramo dati sve od sebe, ma kako bilo teško, a Raska nam često ponavlja: „Borci, budite borci!“ Ponosimo se drugim mjestom na Danima kruha, našim veslačima (Livia, Ana, Ines, Antonio, Marko), streličarima (Josipa, Lovorka, Ivan, Borna) i našim razrednim ljubimcem: Mačkom. Naime, možete ga vidjeti na slici, a uživo samo ako dogovorite termin. Naše prve zajedničke uspomene su s Interlibera i Emausa, vjerujte, bilo je super.

Ako ovo slučajno čita neka glavica koja bi se htjela upisati u IKG za koju godinu, neka zna da mora biti dobro organizirana, vrijeme koje inače provodi na fejsu ili jednostavno „sanjari“ smanjiti ili, još bolje, ostaviti za vikend. Ponekad je teško, ali vjerujte, sve uloženo vraća se stotruku. I za kraj: Sve se može kad se hoće! Pozdrav od Mačka i akavaca, dobrodošli!

Elizabeth Nedić, 1.a

Vesela družina iz 1.a

32 BORGGA

Da, mi smo ti koje čujete da pjevaju kada prođete hodnikom prvoga kata - raspjevani prvi 'be'. Ističemo se po tome što se u našem razredu kriju nove glazbene nade - mnogo svirača, pjevača, plesača. Svira se gitara, klavir, tamburaški bas. Trideset i dva „borga“ čini naš razred (25 djevojaka i 7 dječaka) pod vodstvom profesora Zorića. Da nismo samo raspjevani, može se zaključiti po našim slobodnim aktivnostima. Naime, u našem je razredu dosta sportaša. Stjepan Perak, bivši prvak države u četvercu u veslanju dio je našeg razreda, kao i predsjednik razreda Matija Ivančić koji veslanje trenira već 3 godine. Nisu zanemarivi ni oni koji treniraju ili su trenirali tenis (Luka Miličević, Bernarda Berišić), nogomet (Mario Nuić), oni koji su se iskušali u kuglačkim vodama (Tena Kelava), ali ni oni koji se bave odbojkom (Morena Čorić, Sara Pavić), plesom (Nika i Irena Vlahović, Viktorija Ljubičić, Tara Cvijić, Tena Kelava) ili nekim drugim sportom. U kratkom smo se vremenu uklopili i prihvatili jedni druge. U prvim smo tjednima iskusili na vlastitoj koži zašto nije pametno žvakati žvakaču gumu pod satom povijesti jer je to krajnje nepristojno ili kako nije pametno pričati pod satom matematike dok te profesorica ne prozove. Naučili

smo i da bi krede trebale biti cijele da pojedini profesori mogu pisati po lijepo obrisanoj ploči ili jednostavno škripiti po njoj (što nama uopće ne smeta). Nadamo se

da ćemo se tijekom ove godine potpuno uklopiti i navići se na to da moramo redovito učiti.

Sara Klasan i
Viktorija Ljubičić, 1.b

Ima nas puno

Razrednik - frajer

"Klizači" iz 1.b

MLADA NADA

Treba biti kreativan, stvarati, u tome uživati i u tome svemu treba biti iskren prema sebi i drugima jer umjetnost ne trpi laž. Ona ne postoji kad je lažna.

Razgovarali smo s Majom Lučić, bivšom učenicom naše škole. Maja se profesionalno bavi glumom, i to vrlo uspješno. Dobitnica je Nagrade hrvatskoga glumišta za 2010. godinu u kategoriji za iznimne uspjehe glumaca do 28 godina za ulogu Solange u predstavi „Sluškinje“ Gradskoga kazališta

„Joza Ivakić“ u Vinkovcima. Neke od svojih dojmova podijelila je s nama.

Jeste li iznenađeni uspjehom?

Maja: Uspjehom sam i te kako iznenađena jer je *Solange* moja prva, tako velika uloga. Već mi je sama nominacija bila jedno veliko iznenađenje kojemu se nisam ni nadala. Mislila sam da nema šanse da budem nominirana, a kamoli da nagradu stvarno dobijem. Uspjeh je za mene već bio to što sam dobila ponudu da radim tako veliku ulogu s dvjema već doka-

zanim i tako poznatim glumicama kao što su Areta Čurković i Sanja Radišić te da surađujem s redateljem Damirom Mađarićem, scenografom Ivicom Zupkovićem te kostimografkinjom Sašom Došen. To je bilo novo iskustvo koje mi je mnogo značilo. Nominacija je bila iznenađenje i potvrda moga rada na toj predstavi. Nagradi se nisam nadala jer je konkurencija bila jaka i jer sam mislila da bi bilo previše očekivati toliko toga odmah na početku. Svakako je nagrada neočekivan uspjeh koji me samo još više motivira da radim još više.

Koliko vam je Isusovačka klasična gimnazija pomogla u vašem daljnjem obrazovanju, npr. na studiju u Bratislavi? Ima li i Vaše srednjoškolsko obrazovanje "veze" s Vašim uspjesima?

Maja: Isusovačka klasična gimnazija dala mi je jedan široki spektar znanja koji je bitan svakome u životu. Direktno, uz odabir moga studija, kao i sam studij, nije imala „veze“. Studij je umjetnički i tamo su mi više pomogle slobodne aktivnosti kao i Glazbena škola. Ali pomogli su mi svakako profesori

Maja je iznenađena uspjehom

HRVATSKOGA GLUMIŠTA

kada su me rasteretili u školi onih dana kada sam imala najveće pripreme za prijemni ispit kao i sam odlazak na prijemni u Bratislavu. Prijemni u Bratislavi bio je u ožujku. A znate i sami kolika je „strka“ u drugom polugodištu četvrtoga razreda. Sve sam to, naravno, morala nadoknaditi, ali profesori su mi stvarno izašli u susret kada mi je trebalo.

Imaju li vaše uloge i njihov odabir veze s Vama osobno? Koliko se dajete u ulogu?

Maja: Dosada mi se nije dogodilo da sam neku od uloga odabrala. Uglavnom je to bilo da mi je uloga bila dodijeljena. Ali tako to funkcionira. Kada ste zaposleni u nekom kazalištu i kada dođe novi redatelj režirati predstavu, on vas nikada ne pita koju biste ulogu htjeli igrati. Jednostavno, uloge dodijeli onako kako on misli da je najbolje i da vam ulogu za koju misli da bi vam najbolje „pristajala“, tj. da ju najbolje možete napraviti. Kasnije se u karijeri može dogoditi da vas netko zove u neki projekt jer mu odgovarate i tada možete odbiti ulogu ako vam se uloga ne sviđa i ako mislite da vam ne odgovara, ali svakako se uloga nastoji birati po vama. Za sebe kažem da sam

Maja (lijevo) u predstavi "Sluškinje"

još mala i nisam u mogućnosti odbijanja uloga. Najprije se treba dokazati i napraviti nešto da bi se uopće došlo u situaciju kada možete odbiti ulogu. Oduvijek, sve što radim, volim odraditi kako treba, maksimalnim davanjem sebe. Pa tako je i u poslu sa studentima na Umjetničkoj akademiji u Osijeku gdje radim kao asistent iz lutkarstva, ali i u radu na sceni općenito.

Za sve buduće mlade glumce i sve one koji se žele baviti kazalištem imate li kakav savjet ili naputak u što trebaju ulagati svoje vrijeme

i što im je najvažnije za uspjeh?

Maja: Za uspjeh su najvažniji trud i rad. Gluma i lutkarstvo su područja u kojima nikada niste naučili sve. Uvijek ima nešto novo što se može proučiti i naučiti. Treba slijediti srce i ulagati vrijeme u ono u čemu uživate. Kada osjetite da vam nešto ne ide od ruke, ne treba odustati. Treba se potruditi i svladati prepreku, ići dalje. Treba biti kreativan, stvarati, u tome uživati i u tome svemu treba biti iskren prema sebi i drugima jer umjetnost ne trpi laž. Ona ne postoji kad je lažna.

Matija Ivančić, 1. b

KRŠĆANSKA

Predavanje je održao don Damir Stojić

idućega dijela don Damir odgovorio. U drugom predavanju govorio je o sličnosti između čovjeka i Boga, koja se temelji na tome kako su ljudi jedinstveni, Božji, stvoreni za nekoga, ali i nesavršeni jer je u nama sadržan istočni grijeh, zbog kojeg ponekad na druge osobe gledamo kao na objekte, a ne kao na ljude. Osim toga, podsjetio nas je na važnost izreke "Sjeti se da si smrtnik" koja nam govori kako nismo vječni i kako bi trebali razmišljati o posljedicama svojih odluka. Ako vjerujemo u život poslije smrti, postavlja se pitanje postupamo li sada onako kako bismo trebali da bismo na kraju dobili najbolji rezultat, tj. dospjeli u raj. Don Damir istaknuo je i kako je, na kraju krajeva, važno uvijek zapamtiti da je život, unatoč tome kako ga koristimo, još uvijek vrijedan te da ga ne bismo trebali uzimati zdravo za gotovo.

Svi imamo pitanja. Pitamo se kako je prošao onaj ispit koji smo napisali jučer. Pitamo se što ćemo danas jesti za večeru. Kad imamo pitanje, najbolje se obratiti nekom tko zna više od nas. Ali što se dogodi kad imamo pitanje koje se ne usudimo postaviti nekom drugom? Na sva klasičarska pitanja o spolnosti i seksualnosti ovoga listopada pokušao je odgovoriti mr. sc. don Damir Stojić kroz četiri predavanja različitih tema te napokon razjasniti kakav je crkveni stav prema tome što se smije, a što ne. Predavanja su održana

u Domu HV-a, a temeljena su na djelu "Theology of the Body" pape Ivana Pavla II.

TKO SMO

Teme predavanja višednevnoga seminara bile su različite, od sličnosti čovjeka i Boga i značenja braka do toga što je to zapravo celibat, a najvažnije je bilo pitanje "Tko sam ja i kamo odlazim?"

Od drugoga predavanja nadalje, učenici su tijekom predaha dobili priliku anonimno napisati i predati pitanja na koja bi na početku

BRAK

Idući pojam, koji je objašnjen, bio je brak i njegovo značenje kao ustanove. Uspoređeno je značenje ustanove braka kakvo poznajemo iz svakodnevnog života te značenje mističnoga vjenčanja gozbe Jaganjčeve, opisane u Apokalipsi, gdje je Isus prikazan kao zaručnik Crkve. Tom usporedbom brak je povezan s nebom, a sam sakrament opisan je kao "vidljivi znak nevidljive Božje ljubavi". Napomenuto je i kako bi brak postao nerazrješiv, mora biti konzumiran nakon razmjene riječi.

SEKSUALNOST

Dom HV-a bio je pun

Osoblje

Treće predavanje razjasnilo je pojam celibata. Riječima don Damira, redovnici odlaze u celibat jer vjeruju kako na Nebu nema zemaljskoga braka, nego dolazi "svadba" s Bogom, a na celibat gledaju kao na dio tog "braka" na Nebu. Jedina je vidljiva razlika tjelesnost koje u takvom životu nema. Predavanje u ovom dijelu postaje jasnije povezano s prethodnim, osvrćući se na uspoređivanje Krista i Crkve kao zaručnika i zaručnice.

NAJSVETIJI ORGANI

Posljednje i vjerojatno među učenicima najiščekivanije predavanje govorilo je o seksualnosti. Posebna važnost pridodana je prisutnosti ili nedostatku ljubavi prilikom upuštanja u seksualne odnose, a don Damir spolne je organe nazvao "Božjim autogramom na ljudskom tijelu", također ih nazivajući najsvetijim organima.

Sve u svemu, predavanja su razjasnila mnoga pitanja i iznenadila svakoga tko je očekivao da će se sastojati od velikoga popisa onoga što se ne smije ili je protiv crkvenih vjerovanja. Odgovori na pitanja i objašnjenja bila su detaljna i potpuna, a unatoč tome što su se sastojala većinom od onoga što smo već negdje i čuli, vrijedilo je doći na predavanja da bismo sve to utvrdili ili dobili odgovore na neka pitanja koja se inače ne bismo usudili pitati.

Andrej Benčić, 2.c

TEST NIJE TEST

Pisane su provjere ono oko čega se učenici najviše žale, i to vrlo složno. Ne toliko na provjere same po sebi, već na dopuštenu količinu istih na tjedan.

Testovi više nisu testovi, već pisane provjere. Kontrolni više nisu kontrolni, već kratke pisane provjere. Samo su neke od promjena koje uvodi novi pravilnik ocjenjivanja u naša školovanja. Jesu li promjene dobre ili loše, ovisi s koje ili čije perspektive gledate. Ostatak teksta uputit će vas u mišljenja profesora i učenika naše škole.

Što se usmenog provjeravanja tiče, nema većih promjena. Još se uvijek učenika nema pravo provjeriti iz više od dva predmeta na dan. Jedan u slučaju da taj dan učenik piše i provjeru. Jedina

razlika između starog i novog je u tome što provjeravanje ne smije biti dulje od 10 minuta.

"Postrožili su ga malo što se tiče usmenog. Mislim, nije velika stvar, bar ne za nas – nama je najavljeno, a to ne moraju raditi, tako da se zbija oko toga ne bismo trebali žaliti." Ivan Šperanda, 4. a.

Pisane su provjere ono oko čega se učenici najviše žale, i to vrlo složno. Ne toliko na provjere same po sebi, već na dopuštenu količinu istih na tjedan. Naime, za razliku od starog koji je dozvoljavao tri, novi pravilnik dopušta četiri pisane provjere na tjedan. Ne sviđa im se, razumljivo, niti nova odredba koja na neki način ukida ponavljanje provjere u slučaju 50% negativnih ocjena.

"Novi mi pravilnik nije toliko užasan kako ga ostali predstavljaju, ali ono s četiri testa na tjedan zbija je loše. A i naša bi škola mogla smanjiti kontrolne koji su zapravo zamaskirani ispiti." Kristina Kasumović, 4. a

"Taj cijeli članak oko ponavljanja provjera ne valja. Mislim, na što se točno 'neočekivano' odnosi? Recimo da je profesor očekivao da svi dobiju 5, a onda pola razreda dobije 3, i to je neočekivano." Ivan Šperanda, 4. a

"Pa te četiri provjere u tjednu mi se baš i ne sviđaju. Mislim da su tri bile sasvim dosta." Karla Popić, 4. b

"Najgore od svega novog su mi četiri testa na tjedan. Izživljavanje." Tihana Batnek, 3. a

"Novu odredbu oko ponavljanja pisanih provjera ne smatram lošim rješenjem. Na ovaj se način možda svjesno i namjerno prepušta profesoru da procijeni koji je rezultat očekivan, a koji ne. Isto se tako i potiče na veću suradnju i disciplinu u razredu jer se samo na taj način mogu očekivati dobro riješene provjere." Prof. Nada Sabanov, grčki i latinski

"Davanje profesoru da odredi što je očekivano, a što ne, jest i dobro, i loše. U jednu ruku, nije na korist učenika jer može doći do subjektivnosti. Ali isto tako, ukida se mogućnost manipulacije testova sa strane učenika." Prof. Željka Duh – Blašković, matematika i fizika

Vremenik je nova odredba koja se svima sviđa. Upisivanje svih pisanih provjera, bile kratke ili duge, na početku svakog od polugodišta najbolja je nova odluka.

"Vremenik je odličan. Tako se možemo jako dobro organizirati." Dora Fančović, 2. c

"Sviđa mi se što odmah na početku dobijemo napisano kada i što točno pišemo. Tako se više ne može najaviti provjera iz koje dobijemo ocjenu u rubriku, ali se ona ne računa kao ona velika pisana provjera." Karla Popić, 4. b

"Odluka za ljubiti" u čelo onoga koji ju je donio." Ivan Šperanda, 4.a

"Jedna od najboljih strana novoga pravilnika vremenik je pisanih prvaca u koji je uvedeno reda." Prof. Pandžić, povijest i geografija
"Obaveza, da se u prva tri tjedna novog polugodišta svi testovi upišu na jedno mjesto, odlična je." Prof. Sabanov, grčki i latinski

"Vremenik je vrlo dobra ideja. I bila bi puno bolja da su malo više pojasnili i definirali kratke provjere. Upisuju li se one odmah na početku ili pet dana prije provjere." Prof. Željka Duh – Blašković, matematika i fizika

Valja navesti i da se od sad svi testovi, ili bilo kakva ispravljanja

ocjena, moraju odvijati tijekom redovne nastave.

"To mi jednostavno nema smisla. To šteti učenicima. Morat će još i novo građivo nadoknaditi, a i da ne pričam o tome kako je teško biti koncentriran na test dok je oko tebe buka. Uostalom, ako imaju negativne ocjene koje moraju ispraviti, moraju na dopunsku. Ne vidim problem u ispravljanju ocjena ocnje." Prof. Željka Duh – Blašković, matematika i fizika

Za kraj, pitali smo učenike naše škole što bi oni uveli kada bi mogli sjediti na mjestima ministara (ili barem savjetnika ministra) obrazovanja i prosvjete."

"Uvela bih odredbu po kojoj bi učenici više odgovarali, a manje

pisali provjere." Dora Faričević, 2.c

"Vratila bih manje testova u tjednu." Nikolina Morel, 2.b

"Apsolutnu redukciju cijeloga građiva i obaveznih predmeta. Ubacila bih ono što bi nam u životu moglo poslužiti. Nagomilano građivo koje zaboraviš u roku od dva dana – što će mi to? Možda i praksa ne bi odmogla." Kristina Kasumović, 4.a

"Vratila bih ponavljanje ispita ako pola razreda dobije jedan. Isto tako bih uvela odredbu da se zalogiranje učenika malo više cijeni." Karla Popić, 4.b

Dalia Pribisalić, 2.b

Posjet izložbi

ANTIČKA POVIJEST NA HRVATSKOME TLU

KLASIČNI KUTAK

Vidi Grk

Mi, učenici Isusovačke klasične gimnazije, zaputili smo se u Zagreb posjetiti izložbu Antički Grci na tlu Hrvatske u Klovičevim dvorima kamo nas je vodio profesor Zorić. Naišli smo na razne stare predmete poput žarko obojenih vaza, kipova i tekstova napisanih na starogrčkom jeziku. Sve su to arheološki nalazi s cijele Republike Hrvatske. Autobus nas je oko podneva "izbacio" na odredište. Obavivši sve formalnosti, vratili

smo se više od 2 tisućljeća u prošlost. Antička je Grčka danas zaista vrlo fascinantna. Sve nam je na prvi pogled izgledalo strano, ali ipak, uvijek postoji poveznica sa sadašnjosti. Bilo je ondje svakakvih izložaka – svega za svakoga. Obojene su nam vaze ispričale o životu Starih Grka. Naučili smo kako, po njihovim shvaćanjima, vino bez vode piju samo barbari. Prastari kipovi pokazali su nam koliki su osjećaj za oblikovanje i prostor Stari Grci imali. Zasigurano je jedan od najvažnijih nalaza Hrvatski Apoksiomen kojega su neki od nas, prije 3 godine, vidjeli i u Osijeku. Tekstovi pisani na starogrčkom zasigurno su bili vrlo zanimljivi onima koji su ih mogli pročitati i razumjeti. Nažalost, mi, učenici prvih razreda, nismo imali

tu mogućnost jer smo se tek nedavno bili upoznali s tim jezikom, ali je zato naš razrednik (samo 1.b r.) prof. Matija Zorić izvrstan poznavalac starogrčkog. Da, teško je bilo povjerovati da su to sve djela napravljena ljudskom rukom, nađena na našem Jadranu. Neki su se ondje možda pronašli kao budući arheolozi. Većini je to bilo novo, zanimljivo iskustvo. Dakako, bilo je i onih koji su ovu prezentaciju smatrali velikim gubitkom vremena – ta svi smo mi drukčiji. Jedna od najvažnijih činjenica jest da je ova naša mala zemlja nekad davno bila dio velikoga antičkog svijeta koji, na sreću, nije nestao, već preživio sve do danas, a mi smo tomu bili svjedoci.

Luka Miličević, 1.b

Izumrla navika?

Već me duže vrijeme „kopkalo“ pitanje čitaju li srednjoškolci ili ne. Da se riješim nedoumice, razgovarao sam s našom školskom knjižničarkom Marijom Klasić-Petrović, prof. te razgovarao s nekoliko naših učenika o tome što vole čitati i kakve ih knjige zanimaju.

SM: Kolika je naša školska knjižnica?

Marija Klasić-Petrović: Za tako malu školu imamo dosta veliku knjižnicu. Od srednjoškolskih knjižnica jedino su veće ona u Matematičkoj gimnaziji te knjižnica Elektrotehničke i prometne škole.

SM: Koliko u knjižnici Isusovačke klasične gimnazije ima knjiga?

MKP: U našoj školskoj knjižnici u

ovom trenutku ima 7 380 knjiga (bez časopisa). Imamo i neke nove knjige koje se moraju unijeti u katalog.

SM: Dolaze li naši učenici u knjižnicu posuđivati nešto osim lektire?

MKP: Dnevno našom knjižnicom prođe od najmanje 15 do najviše 70 učenika. Osim lektire posuđuju uglavnom popularnije romane, ali ima i onaj mali broj učenika koji čita poeziju.

SM: Možete li navesti neke naslove ili autore koji su najčitaniji?

MKP: Pa, uglavnom čitaju knjige Stephana Kinga, Agathe Christie, knjige Mire Gavrana. Popularni su i Sumrak saga te Mi djeca s kolo-dvora Zoo.

SM: Koje biste nove naslove izdvojili?

MKP: Ove godine imamo nekoliko naslova koje smo nabavili na Interliberu (njih 20), a neki od popularnijih i traženih su „Druga sestra Boleyn“ Philippe Gregory, „Šutnja“ Shusake Enda, „Sjećanja jedne gejša“ Arthura Goldenaa, „Povjesničarka“ Elizabeth Kostove. Ove smo godine dobili i zbirku grčkih mitova koju svaka klasična gimnazija treba imati. Posebno sam ponosna na knjigu „Anatomija – škola crtanja“ koja svima koji se žele baviti crtanjem ljudi ili nekih životinja može puno pomoći.

SM: Kako nabavljate knjige?

Naš se budžet temelji uglavnom

na zakasninama. Možda zvuči banalno, ali svaki puta kada netko plati zakasninu, zahvalim mu jer je na taj način dao dodatna sredstva knjižnici. Zato često poručujem učenicima „neka što više kasne!“ Dobar dio knjiga dobili smo od isusovaca koji su obrazovani ljudi te shvaćaju potrebu opremljenosti knjižnice. Mnogi su isusovci prije premještenja dali svoje privatne zbirke, a moram spomenuti da svi bivši ravnatelji svaki put kada nam dođu u posjet, donesu knjigu na poklon knjižnici. Zato svim isusovcima, koji su potpomagali našu knjižnicu, ovim putem posebno zahvaljujem.

Knjige su vrlo dobre jer proširuju vokabular, mogu nam otvoriti mnoge vidike, svjetlove za koje nismo ni znali da postoje ili ne postoje, pomoći nam kada smo tužni, osamljeni ili nam je dosadno. No treba pripaziti da ne završimo kao don Quijote kojemu su knjige „popile pamet“ te više nije znao što je san, a što java! Neki učenici naše škole podijelili su s nama svoja razmišljanja o čitanju, koliko su im knjige važne te što vole čitati.

Nakon što se na neko vrijeme smirila faza Sumrak sage i Kuće noći, na naše je televizijske programe došla nova tinejdžerska serija zvana Tračerića (Gossip girl). Serija je toliko okupirala današnju mladež (pa i mene) da su u samo nekoliko tjedana sva izdanja popularne knjige doslovno „nestala“ iz hrvatskih, pa tako i osječkih knjižara. No ipak većina mladih još uvijek preferira vječno popularne

Čitamo li kao prije?

„Jubiće“, „krimiče“, drame, trilere, „hororce“, i naravno, lektire. Volim čitati djela Stephenie Meyer, Meg Cabot, Teri Garey, Kristin Cast, J.K. Rowling, Cecilia Ahern, Matthew Tobin Anderson, Barry Lyga i druga.

Zrinka Zemljak, 2.a

Ja jako volim čitati. Najviše volim knjige koje u svojoj temi imaju čarolije ili nestvarne likove. Volim SF knjige, romane i horor knjige. Najdraže su mi knjige „Gospodar prstenova“, „Harry Potter“, „Kronike iz Namije“, „Sjenovita međa“. Od knjiga za plažu volim „Sestre“, „Dnevnik jedne dadilje“.

Hana Meško, 1.b

Oduvijek sam voljela čitati jer u knjigama pronalazim novi, bolji svijet u kojem se osjećam sigurno i u kojem se mogu izgubiti i na neko vrijeme zaboraviti probleme i nevolje stvarnosti. Knjige me uče

vrlinama, i u ovo moderno ubrzano vrijeme, izgubljenim vrijednostima kao što su poštenje, prijateljstvo, istina i ljubav. Općenito sam obožavatelj svih knjiga, a nekoliko njih posebno su mi drage. To su „Zločin i kazna“ Dostojevskoga, „U registraturi“ Ante Kovačića, „Knjiga od pijeska“ Jorgea Luisa Borgesa. Najdraži su mi pisci Miroslav Krleža, Gabriel Garcia Marquez i pjesnici Tin Ujević, Dobriša Cesarić, Federico Garcia Lorca i Sergej Jesenjin. Moj odnos prema knjigama možda najbolje opisuje citat Jima Bishope: „Prema mom iskustvu, knjige imaju moć zaustaviti vrijeme, vratiti ga u prošlost ili poletjeti u budućnost.“

Ana-Marija Omejec, 4.b

Ja ne volim čitati. Jednostavno je to bilo tako oduvijek kod mene. Knjige su mi zamorne i „služe za ispiranje mozga“. Vjerujem da je to „nasljedno“ od mog brata koji

knjige nikada nije volio i nikada ga nisu zanimala. Tako i mene ne zanimaju, više volim neki dobar film ili otići van, družiti se s prijateljima.

Tena Kelava, 1.b

Matija Ivančić, 1.b

Učenici u Rezidenciji DI

Petak započeti pobožnošću

Ove školske godine imali smo priliku iskusiti pobožnost pod nazivom Prvi petak pod vodstvom patera Tomislava Špiraneca. Radi se o pobožnosti koja je vezana uz Družbu Isusovu i koju je Družba širila i preporučivala i vrlo je jednostavna: ispovjediti se o prvi petak u mjesecu i pričestiti. Kako je ove godine odlučeno uvesti i približiti Prvi petak učenicima, sastajali smo se u Rezidenciji Družbe Isusove u Stepinčevoj 27 redovito na jutarnjoj misi u 7 sati koju animiraju učenici naše škole, tj. čitaju, pjevaju i ministriraju. Nakon mise je zajednički doručak. Nekoliko dana prije Prvog petka netko od učenika, a to je prvi mjesec radio Goran Đurđević, napiše obavijest,

pronese je po razredima, treba zalijepiti plakate na nekoliko mjestu u školi te staviti obavijest i na školsku internetsku stranicu. Svi zainteresirani učenici ispune male prijavnice kako bi u Rezidenciji znali za koliko ljudi spremaju doručak. Cilj ove pobožnosti bio je bolje se upoznati s Kristom i nama samima, razmisliti što smo sve učinili i zašto, što sve možemo učiniti da budemo bolji, naučiti da uz Isusa ništa nije teško, da nam on pomaže na našem životnom putu, da nam daje snagu, trebamo razmisliti što u životu stvarno želimo i koliko se trudimo da to i ostvarimo. Prvi petak trebao bi učenicima pomoći svjesnije i smirenije ići kroz život, spoznati svoje

slabe i jake strane, svoje duboke želje i naučiti od Isusa kako se boriti, kako svakodnevno nadlavdati muke na poslu, u školi, kod kuće...

„Na Prve petke dolazi redovito šezdesetak učenika i nekoliko profesora. Volio bih da nam dolaze svi učenici i svi profesori te svi djelatnici. Bit će to jednoga dana. Još kada bi svi stigli redovito na prvi sat, tada bi plan uspio u cijelosti“, rekao je pater Špiranec kojemu možemo zahvaliti na pobožnosti Prvog petka koji nas je još više i jače približio sebi samima kako bismo postali bolja i zadovoljnija zajednica.

Maria Matas, 2.c

SJENA SUMNJE

Poput talijanske opere, finale je spektakularno i završava uz veliki bljesak pred očima stotina tisuća zaprepastenih ljudi. Obilježava ga i kontrast izmjene gromoglasnih zvukova i trenutaka potpune tišine i nepomičnosti. „Kad budete pisali o nama, a pisat ćete, mogu li moliti za jedno? Budite blagi!“

Podigla se i već slegla silna prašina oko filma „Da Vincijev kod“ kad je taj vrlo razvikan i kontroverzan film 2009. godine dobio nastavak potpuno nepoznat široj publici. „Anđeli i demoni“ film je koji je u dobroj mjeri naslijedio tematiku svojega starijeg brata.

Priča se vrti oko konklave za vrijeme koje tajno društvo znanstvenika zvano „iluminati“ otima četiri prefekta (kardinala s najvećom šansom da budu izabrani za papu) i prijeti da će ih javno pogubiti i skrivenom bombom uništiti Vatikan kako bi osvetili napad Crkve na znanost. Tad švicarska garda zove u pomoć Roberta Langdona, simbologa s Harvarda, poznatog lika „Da Vincijeva koda“, da pomogne u rješavanju izvršno zamišljenih zagonetki sastavljenih od skulptura koje vode do mjesta na kojemu se nalazi bomba. Langdon tako, sa znanstvenicom Vittorijom, slijedi trag drevne staze koja vodi po cijelom Rimu i pokušava spriječiti ubojstva kardinala. Prolaženje kroz razne opasnosti, popraćeno iznošenjem trivijalnih podataka iz glave prof. Langdona, čini srž radnje ovog filma. Napetost izaziva apsolutno svaki izraz lica, čak i najsporednijih glumaca i baca sjenu sumnje na svakoga od njih što se još više povećava konstatacijom da je „to mogao učiniti samo netko iznutra“.

Sukob tradicije i modernog

Kao osnovni motiv, kroz film se provlači sukob tradicije (koju predstavlja stari dekan kardinalskog zbora) i modernog doba (u liku komornika pokojnog pape) koji kulminira ulaskom komornika u Sikstinsku kapelu i njegovim nagovaranjem kardinala da prekinu konklavu. Tada komornik drži dirljiv govor koji je i najdublja poruka ovoga filma. Začudo (uzevši u obzir dosadašnji opus Dana Browna), ta poruka nije antikatolička niti u bilo kojem vidu osuđuje postupke Katoličke crkve (u prošlosti ili sadašnjosti), nego upravo brani i neke nerazborite postupke nesavršenosti ljudskih duša. Time ne samo da film apsolutno opovrgava svoju predrasudnu funkciju demoniziranja Crkve, nego upravo nju postavlja za najvećega pozitivca i žrtvu priče, širi kršćansku poruku tolerancije i prihvaćanja te potiče suosjećanje gledatelja ostavljajući priču bez nekog negativca kojeg pokreće viši i plemenitiji motiv od novca. To još više sumnju okreće na „one dobre“ i otvara oči gledatelja za svaku sumnjivu gestu ili riječ. Takvih ima mnogo, unatoč velikim razlikama između knjige, po kojoj je film snimljen, i konačnoga scenarija filma. Pored same, iznimno zanimljive radnje, ovaj film odlikuje iznimno dobra i profesionalna (iako prilično nepoznata i neamerička) glumačka postava koja unosi svježinu u stari svijet i načine filmske industrije. Filmofili će zamijetiti i fascinante scene punoga Trga sv. Petra snimljenog iz zraka pod svjetlima fotoaparata popraćene nevjerovatnom glazbom koja će u trenutku odagnati svaku ravnodušnost.

Veliko finale

Konačno dolazi i rasplet u pravi trenutak da nahrani znatiželju publike, sada već pomalo zbuñjene tolikim događajima koji se neprestano izokreću i pokazuju situaciju drugačiju od predviđene. Poput talijanske opere, finale je spektakularno i završava uz veliki bljesak pred očima stotina tisuća zaprepastenih ljudi. Obilježava ga i kontrast izmjene gromoglasnih zvukova i trenutaka potpune tišine i nepomičnosti. „Kad budete pisali o nama, a pisat ćete, mogu li moliti za jedno? Budite blagi“, riječi su jednoga od likova koje vrijedi uzeti u obzir pri kritiziranju ovoga filma. Stoga blago napominjem određene (i relativno zanemarive) nedostatke: idealiziranje glavnoga lika, nedostatak predaha između raznih napetih i po život likova opasnih situacija, nedostatak uloge Langdonove suputnice Vittorije (žena je tu da prevede latinske tekstove) i sluša Langdonove lekcije povijesti) i još nekoliko sitnica koje i ne vrijedi spominjati.

Ovo je jedan iznimno gledljiv i istodobno umjetnički vrijedan film koji se na mala vrata uvukao na naše police i hard diskove. Napeta i zanimljiva radnja, fikcija jezivo uklopljena u stvarna mjesta i zgrade, detalji iz povijesti, duboka poruka i snažne riječi koje ju sadrže ili ugodna mješavina svega toga, svatko će naći nešto po svome ukusu u ovome filmu. Toplo ga preporučam svima, posebno obožavateljima dobrih trilera i fanova Dana Browna.

Leopold Čurčić, 2.a

LADY GAGA

Neki ju znaju zbog njenog ekstravaganantnog odijevanja, drugi zbog hitova koji su obišli čitav svijet, treći ju pak možda pamte po brojnim novinskim natpisima, ali malo tko zna nešto više o njoj. Glazbenica gotovo od rođenja, koja je s 4 godine naučila svirati klavir i sa 17 upisala školu umjetnosti, Lady Gaga, na svojoj europskoj *Monster Ball* turneji održala je koncert i u Zagrebu. Imali smo priliku vidjeti i slušati nastup jedne od najvećih pop diva današnjice. Gaga je napunila dvoranu do samih vrata uzbuđenom i radoznom publikom koja se zagrijava i spremala za zabavu života uz nastup predgrupe *Semi Precious Weapons*.

Koncert je započela iza velikog platna, s kojeg se mogla razaznati samo njezina sjena prigodnom pjesmom *Dance in the dark* dok se publika ježila i vrištala od uzbuđenja. Ono je sve više raslo kako se platno podizalo i kako se Gaga približavala nama u prvim redovima, a iza sebe ostavljala zadivljujuću scenu. Sama činjenica kako dolazi sedamdeset tona opreme, davala je naslutiti kako će sve biti u njezinom stilu – spektakularno! Video efekti, „reporataže“ koje su puštane tijekom mijenjanja scenografije u 3 različita stila, kostimi i izvedbe plesača, Gagine odjevne kombinacije, glasovne mogućnosti i interpretacija uz plesne pokrete ostavljale su nas bez daha. Stanke među pjesmama bile su neprimjetne, ali Lady G svejedno je uspijevala nebrojeno puta promijeniti svoje lude kreacije, iako, na žalost ljubitelja sirovog mesa, nije bilo šnici. Nevjerojatna je njena komunikacija s publikom tijekom cijelog koncerta, dojam vođenja dijaloga i način na koji se približi svakom pojedincu u dvorani: odjednom je zvijezda s naslovnica, pop-idol koji vlada top-listavicama pred tobom i razgovarate putem *eye-contact-a*, razumijete se kao da ste zajedno odrasli u istom šaru, a ono gledaš Lady Gagu. Vezu s gledateljima uspostavljala je i preko inspirativnih govora u kojima odaje dojam potpu-

no „normalne“ osobe, jake i hrabre žene koja je svojim radom i talentom osvojila milijune obožavatelja diljem svijeta. Svojim nastupom davala je neizrečeno, ali jasno obećanje publici kako zabave uz nju nikad neće nedostajati, ali uz to ne zaboravlja ni svoju ulogu velikog zagovornika za ljudska prava i borca protiv socijalnih, društvenih i političkih problema. Uspjela je ganuti publiku i vladati čitavom dvoranom, ali je i njoj pobjebla pokoka suza, naravno radosnica. Simpatično je pozdravljala gledatelje „Hello Hrvatska“ i po običaju nazivala publiku „Mala čudovišta“. Koliko god se sve to činilo otrcanim, iz njezinih je riječi i načina pjevanja bila vidljiva ogromna ljubav prema glazbi i prema fanovima, bez glume i pretvaranja, tu je bila ona kao jednostavna 24-godišnjakinja koja živi svoj san na pozornici. Osim što me oduševila svojim pjevačkim talentom i vladanjem glasa, plesne pokrete i koreografije izvodila je bez greške i prestanka. U središnjem dijelu koncerta, izvela je pjesmu *You and I* još neobjavljenog albuma, samo uz pratnju klavira koji je zapalila emotivnom snagom izvedbe i zadivljujućom jačinom i disciplinom glasa. Publika ju je vjerno pratila uz najveće hitove poput *Just dance*, pjesme kojom se probila na vrh glazbenih ljestvica i po kojoj možda većina pamti njezino pojavljivanje. Njeni početci na glazbenoj sceni bili su pisanje pjesama za druge poznate izvođače, a danas „rastura“ pozornice diljem svijeta kao kantautorica.

Monster Ball – naziv cijele turneje, zabava koju je na vrhuncu posjetilo veliko napuhano čudovište s kojim se uhvatila u koštac Gaga izvođač *Paparazzi*. Pozitivna energija i visak publike bili su prisutni pri svakoj pjesmi, posebno kada je uslijedila ona po imenu *Monster*, gdje je u originalnoj „nazovihajini“ otplesala cijelu koreografiju rastavljajući njene dijelove. Cijeli su koncert „pandže“ bili u zraku,

U šaru izvedbe *You and I*

publika ponesena cjelokupnom atmosferom pjevala je pjesmu za pjesmom. Euforija je bila sveprisutna, svakom se novom pjesmom pojačavala, ali glasnice su bile neumorne, i njene, a i fanova, posebno za vrijeme pjesme *Alejandro*. Za vrijeme pjesme *So happy i could die* platforma na kojoj je Gaga stajala, podigla ju je nekoliko metara u visinu odakle je imala preglednu cijelu dvoranu. Nosila je masivnu bijelu haljinu uz pripadajuće pokrivalo za glavu koje se lepezasto širilo i skupljalo, ali nije to bilo najimpresivnije – nakon što je pogledom prešla preko prepunih tribina i partera i uputila nam par iskrenih riječi uz komplimente, urlik sreće prošino se dvoranom! Naravno, koncert ne bi mogao proći bez izvedbe njezine najpopularnije pjesme *Poker Face* koja je zarazila svadje uho. Koncert je završila pjesmom *Bad romance* što je publika oduševljeno pratila, no isto tako, nitko nije htio kraj tom spektaklu.

Gaga je osigurala svima prisutnima ne samo najbolji koncert u životu, već fenomenalnu predstavu koja će se još dugo pričavati. Pokazala je sve svoje kvalitete u punom sjaju i fanovima izrazila ogromnu zahvalnost zbog ljubavi i podrške u obliku iskustva koje je, koliko god se trudili, nemoguće opisati riječima. Tu večer su se i oni nepovjerljivi znatiželjnici mogli uvjertiti da je ona više od još jedne pop-zvijezde u nizu. Ostali mogu pričati, ali nikad neće sa sigurnošću znati tko je zapravo Lady Gaga dok se ne nađu u njenom svijetu i prepuste njenim notama bez suzdržavanja i predrasuda. Za one koji nisu svjedočili ovom nevjerovatnom spektaklu, može im biti žao i ostaje im samo nadati se da će Lady Gaga ostvariti svoje obećanje i vratiti se u Ljepu našu.

Mirjam Bernatović, 3. a

Francuski ka

Uglavnom kada ljudi razmišljaju o ljetovanju, ili bilo kakvom obliku godišnjeg odmora, prvo što im na pamet pada jest hotel, plaža i ljenčarenje. Ali naravno, kao i u svemu, uvijek postoje izuzetci. Inka Černić i Karla Matić, učenice 2.b razreda naše škole, umjesto plaže, radije su odabrale odlazak u Taize. Taize je malo selo u središtu Francuske. Selo u koje svake godine, već sedamdeset godina, tijekom ljeta dolaze tisuće ljudi iz cijeloga svijeta. Molitva, druženje te nova prijateljstva samo su neke od ljepota toga sela.

Kako ste saznale za Taizeu?

Karla: Preko prijateljice iz Zagreba. Ona je bila godinu prije nas i rekla je da joj je bilo odlično. A i vidjele smo plakat u školi.

Inka: lako nas je, iskreno, najviše privukla ideja o spavanju u šatoru u Francuskoj.

Kako traje jedan dan? Od buđenja pa do spavanja.

Karla: Svaki nam je dan počinjao sa zvonom za jutarnju molitvu, što je bilo u 8 sati. S obzirom da smo bile tri djevojke u šatoru veličine 2x2 metra, trebalo nam je otprilike sat vremena da se dignemo, raspnemmo šator od spavanja i mobiliziramo za doručak.

Inka: U 9 smo bile na doručku. Nakon kruha s putrom i komadom crne čokolade (što, usput, toplo preporučamo svakome da proba) svi su se bavili nekim poslovima kao što su pranje kuhinje, kuhanje, čišćenje toaleta, pomaganje oko prenošenja namirnica i slično. Nas dvije nismo imale nikakav posao jer su nas nakon prvoga dana zamolili da više ne dolazimo.

Karla: To malo krivo zvuči. Nije problem, naravno, bio u nama, nego su nam prvi dan rekli da imaju viška radne snage, tako da smo vrlo elegantno izbjegle teške poslove te prijedpodneva provodile spremajući i raspremajući šator, igrajući jamb, kartajući se ili preslažući zavidne količine hrane.

Inka: U jedan sat bio je ručak. I

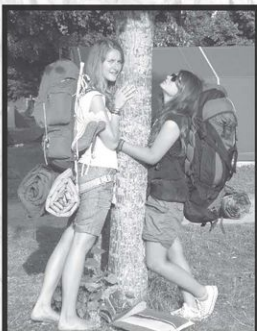
Karla pješači...

moju reći da smo naučile da je sve jestivo ako dovoljno dobro zasoliš.

Karla: Od tri do pet su bile grupe. Prvo svećenik priča o evanđelju za taj dan, nakon čega se svi dijelimo u grupe po desetak te raspravljamo o važnim pitanjima o njemu. Iako, sve bi to na kraju završilo s igranjem pokvarenog telefona na francuskom ili učenja čudnih riječi na češkom.

Inka: Grupe su jedna od stvari kojima sam se zapravo i najviše bila veselila. Bile su poučne i dobro osmišljene, ali ne i tako sjajno realizirane. Jer kad ti pola grupe jako slabo, ili nimalo, priča engleski nastaje veliki problem, kao što je recimo bilo u mojoj grupi.

Karla: U pet je bio čaj. Nakon toga slobodno vrijeme, pa i večera. Nakon večere 6000 i nešto ljudi bi

Tree huggers

mp i molitva

se skupilo na zajedničko druženje. Bilo je jelá, pičá, gitará, plesa, pjevanja i svega što se podrazumijeva pod prijateljskim druženjem.

Kakve aktivnosti su ponuđene? Ide li se nekamo ili si stalno u tom kampu?

Karla: Pa, Taize je zapravo selo u kojem se nema što vidjeti. A taj je kamp bio pokraj šela. Najbliži je grad bio udaljen oko 4 kilometra u koji smo išli kroz šumu.

Inka: Također se može iznajmiti bicikl pa ići u vožnju po brdima.

Karla: Posjetili smo čak i Milano i Lyon, gdje su neki išli po crkvama i sličnim znamenitostima, dok su ostali, većinom cure, išli po trgovinama.

Inka: Isto tako, unutar kampa imamo jutarnju, popodnevnu i večernju molitvu. Uglavnom su to meditacije i pjevanje crkvenih pjesama na svim jezicima, čak i na hrvatskom. Ali i postoji i odabir grupe šutnje koja bude odvojena od onih koji ne biraju taj program.

Već ste spomenule da je hrana više-manje jestiva. A higijenski uvjeti? Kakvi su?

Inka: Sve su higijenske operacije moguće, ali ne baš u najboljim uvjetima.

Karla: Što se hrane tiče, to je najmanji problem. Jednostavno je potrebno ponijeti konzerve ribe, pašete, čokolade, keksa, Cedeвите – i osigurani ste.

Sve u svemu, kakav je vaš dojam i biste li preporučile drugima?

Karla: Bilo je genijalno zato što je bilo ljudi svih nacionalnosti, boja, vjera, oblika i veličina, jer te nitko ni na što ne tjera, ti možeš ići na molitve, a ne moraš, možeš što god ti se radi u tom trenutku. I mogle smo spavati u svom šatoru i iskusiti prirodu Francuske na svojoj koži i to sve za 35 eura. Out-of-this-world-experience!

Inka: Također bih preporučila svima jer smatram da se svakto, na ovaj ili onaj način, može zabaviti.

Priljivi pokrivači?!

Dalia Pribisatić, 2.b

Brm brm... idemo u brda!

MRTVO MORE

Što biste rekli kada bi vam roditelji došli na ideju putovanja na drugi kontinent? Vjerujem da ne biste previše razmišljali, kao što nisam ni ja. Veselila sam se novim iskustvima, a četiri mjeseca kasnije sve predra-sude koje sam imala prema Izraelu, odbacila sam.

Četiri sata zamoran put s mojim tatom preko Sredozemnog mora zaboravila sam čim smo sletjeli, a mene je dočekalo ono što sam cijelo vrijeme željno iščekivala – ljeto koje u ovoj zemlji nikada ne prestaje.

Kada smo došli u Tel Aviv, najveći, ali ne i glavni grad Izraela, pred nama su se stvorili ogromni neboderi, vi-soki i preko stotinu metara, za koje nikada ne bih rekla da se nalaze baš tamo. Promet je u samome centru Tel Aviva veoma gust, što dokazuje činjenica da je popularizirana vožnja taksijima, a takav način prijevoza postao najčešći.

Osim toga, ulice su prepune ljudi različitih nacionalnosti i vjera. Od njih su velika većina turisti koji redovito pune restorane do posljednjeg slobodnog mjesta, pa se na ulaz u restoran čeka u redu i po sat vremena.

Jedna od najboljih stvari koje sam vidjela i probala je upravo njihova tradicionalna hrana. Porcije u restoranima su gotovo nezamislivo velike, redovito nisam uspijevala pojesti ni pola tanjura. Njihovo tradicionalno jelo, poznatije kao hummus, sastavni je dio svakoga predjela, a popularan je i kao ulična hrana, te se nerijetko jede i za doručak. Hummus je umak koji se radi od slanutka, sezama i maslinovog ulja, a jede se s pitom, nekom vrstom lepinje s kojom se umače.

Buljenje u nedogled

Plivanje bez ruku

Naviknuti na velike vrućine, Izraelci jedu laganu i zdravu hranu, što mi se svidjelo. Na svakom koraku su trgovine s voćem i štandovi na kojima možete kupiti svježe cijeđeni sok, od voća kojega poželite.

Fascinantno je i to što gotovo svi, ali i ljudi koji rade po najmanjim trgovinama – znaju engleski. Također su i vrlo srdačni i spremni pomoći, pa

sam se tako u jednom navratu čak uspjela i cjenkati u jednom od shopping centara!

Osim bogate kupovine koju možete obaviti cjenkanjem (cijene su kao i kod nas) te živog uličnog (dnevnog i noćnog) života, glavna atrakcija Tel Aviva su plaže. Nalaze se samo desetak minuta od samoga centra, a zajedno su dugačke čak 13 kilometara.

I ŽIVOST ULICA

Od plaže do plaže vas vodi Promenada, a da biste se konačno i bućnuli u Sredozemno more, potrebno je prehodati izrazito vruć pijesak.

More je jedno od najboljih načina za rashlađivanje, ali na plaži uvijek možete jesti poseban izraelski sladoled. Sladoled vam donosi prodavač obučen kao Meksikanac po imenu Shimon Artic (ima svoj video na youtube-u). Sladoled drži u malom prijenosnom hladnjaku, a pravi je izazov jesti ga do kraja. U većini slučajeva, sladoled se od vrućine rastopi prije nego što ga dva-put uspijete staviti u usta.

Da ne ispadne da sam se po cijele dane izležavala na plaži, moj tata i ja smo obilazili i ostale atrakcije koje Izrael nudi. Činjenica je da smo gotovo cijeli Izrael prešli u četiri dana obilazaka, ali bilo nam je dakako žao što se na određenim mjestima nismo uspjeli više zadržati.

Najviše su me se dojmili muzej holokausta Yad Vashem, Jeruzalem te odlazak na Mrtvo more.

Yad Vashem se nalazi u Jeruzalemu i najveći je muzej i spomen na žrtve holokausta. Cijeli kompleks od više od trideset soba podijeljen je tematski, a sam obilazak završava Dječjim memorijalom u kojemu se čitaju imena jedan i pol milijuna poginule djece. To je ujedno i najdirljivije mjesto, iako je cijeli muzej prikazan realistično; željezničke pruge, vagoni, prtljaga i izgorjela odjeća.

Nešto kasnije istoga dana, uputili smo se i u sam centar Jeruzalema, kako bi svjedočili gradu triju velikih religija; kršćanstva, židovstva i islama.

Ulaz u Jeruzalem mogli smo birati između šest vrata, a glavna kroz koja smo prošli i mi nazivaju se Lavlja.

Prvo što smo zapazili i do čega smo došli bio je trg na kojemu se nalazi Zid plača. Bilo je mnogo ljudi. Sam kompleks Zida plača podijeljen je u dva dijela, onaj za žene i za muškarce (za žene je mnogo manji). Tata mi je pružio prazan papirić na koji sam napisala molitvu, a na samom ulazu u ženski dio mogla sam se poslužiti i molitvenikom. Došla sam do Zida i nisam znala na koji se način treba moliti. Promatrala sam žene koje su se držale za Zid, ljubile ga ili se molile na način da su mu se klanjale.

Pomolila sam se na katolički način te nekako ugurala svoj maleni papirić.

Nastavak obilaska Jeruzalema uslijedio je po malenim uskim uličicama poznatijim kao arapska četvrt. U svakoj uličici, na svakom koraku, Arapi prodaju najrazličitije stvari te se taj dio naziva shuk, nešto poput tržnice samo mnogo veće. Arapi tamo nude sve i čine sve kako bi nešto prodali (tako su nam na primjer prodali kartu Jeruzalema na arapskom). Od velike količine izmješanih mirisa začina i preuskih uličica, znalo mi se zavrtjeti u glavi.

Izlaz iz labirinta ulica je i dolazak na Via Dolorosa, poznatiju kao Isusov Križni put. Prateći sve postaje Križnoga puta (koje najčešće nisu označene) došli smo i do velike kapelice u kojoj se nalazi Isusov grob te križ na kojemu je bio razapet. Bilo je zanimljivo biti dio povijesti i vidjeti to sve svojim očima.

Sljedeći dan uslijedio je odlazak na Mrtvo more, čemu sam se najviše veselila. Višesatna vožnja autom po pustinji završila je dolaskom na najveću depresiju na svijetu. Svakim danom se nivo vode sve više spušta, pa je onih poznatih -416, koliko je zapisano u atlasu, dvadesetak metara

manje. Razlog tomu je što se ljekovita sol i blato sve više crpe iz vode u kozmetičke svrhe.

Jesam li plutala na vodi? Jesam, samo što pri ruci nisam imala novine kako bi ih mogla pročitati na taj način. Koliko me se Mrtvo more dojmilo, dokazuje da sam zaradila sunčanicu od dugotrajnog bućkanja u slanoj uljastoj vodi i valjanja u ljekovitom blatu.

Žed je velika

U tih nekoliko dana upozнала sam sasvim novu kulturu, nove običaje i obišla mjesta koja nisam mislila da ću ikad obići. Otići na Bliski istok i posjetiti tu malu, ali vrlo zanimljivu zemlju te biti dio povijesti – višestruko se isplatilo. Možda se sljedeće godine vratim ...

Vlatka Ratković, 2.b

GRČENJE U

Kako okruniti svoje četverogodišnje školovanje u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji? Tradicionalnim odlaskom na nezaboravni maturalac u Grčku, naravno.

Tako smo se i mi upustili u svoju grčku avanturu koja nas je međusobno još više zbližila te nam pružila neka nova saznanja o mitologiji i spomenicima antičke Grčke koja nam je neumorni vodič (prof. Matija Zorić) pripovijedao dok smo premoreni i pospani u autobusu preživljavali duge vožnje po zavojitim i vrelim grčkim cestama.

Desetodnevna avantura započela je noćnom vožnjom do Italije gdje smo u ranjutarnjim satima uživali u gradu na 118 oto-

M.L. je djeci uzimao igračke

Druženje sa Sokratom

ka - Veneciji. Šetnja do Trga sv. Marka, oduševljenje pomorskim prometom i taxi-brodicama, kupovanje venecijanskih maski i poneki vrisak zbog straha od brojnih golubova na glavnome trgu, postali su dijelom uspomena na našu prvu postaju. Uslijedilo je ukrcavanje na brod Olimpiju i lutanje - dugo lutanje dok napokon nismo uspjeli doći na palubu kako bismo mogli gledati odmicanje tog plovećeg gorostasa od obale. Na redu je bio provod po skrivenim palubama, stubištima, sobama i disku.

Nakon uživanja u jednodnevnoj plovidbi, ošamućeni od valova i drugih "čimbenika", stupili smo na grčko tlo i zaputili se prema prvom hotelu u Kalampaki. Bili smo oduševljeni grčkom gostoljubivošću i smještajem. Simpatični Grci nisu ni znali da će

ih ta, naizgled simpatična dječica, navečer stajati živaca. Budući da u sebi nosimo balkansku krv već oko 22 h bili smo "istjerani" iz hotela zbog buke. Neumorna grupa maturanata željnih provoda, zaputila se u centar grada gdje su se rasporedili u dva noćna kluba i klupice na trgu gdje su se družili sa "Sokratom".

Nakon zagrijavanja vesela se družina okupila u noćnom klubu gdje su ekstremni pojedinci plesali na stolu uz hitove Mate Miše Kovača. Na povratku u hotel "veselije pojedinke" su pokušale ukrasti pepeljaru s terase kafića, čunji ceste i zabetoniranu(!) klupu.

Nakon još jedne neprospavane noći, posjeta manastiru na Meteorama, duge vožnje i obilaska Delfa, stigli smo u Vrahati. Sigurno

GRČKOJ

ćemo se još dugo sjećati vrištanja zbog oduševljenja jednominutnom udaljenošću hotela iz snova od plaže, dvama bazenima, jacuzijem i, naravno, hranom. Usprkos premorenosti, svi smo se zaputili na noćno kupanje i neprestano "hasanje" koje je većini i sljedećih dana postalo jednom od glavnih atrakcija.

Idućeg dana uslijedio je posjet atenskoj Akropoli i beskonačno „naslikavanje“ koje je izluđivalo naše profesore koji su nas neprestano požurivali. Željni kušanja grčke hrane, napravili smo gužvu u restoranu gdje smo svi redom naručivali girose. Kako smo se prije maturalca očito svečano odrekli pojma „spavanje“, imali smo prilike uživati i u izlasku u kafić gdje su nam dopustili da opet pustimo svoju glazbu pa smo ga ubrzo pretvorili u vlastiti disko. Zaključili smo da nam Grci nisu ni do koljena kada je riječ o pjevanju i plesanju koje je više sličilo skakanju, valjanju i epileptičkom napadu. Ali zato naši psi nisu dorasli ogromnim atenskim psima lufalicama koji su bili na svakom koraku. Navodno su miroljubivi, ali uvjereni smo se u neistinitost takvih tvrdnji.

Obilasci kazališta u Epidauru, Mikene, još plesanja i uživanja u grčkom folkloru, neizostavnog kupovanja suvenira i sve uspješnijeg

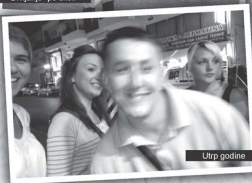
cjenkanja, obilazak Olimpije, i naša se avantura približila kraju. Mala utjeha zbog skorog povratka u realnost bio je povratnički brod koji je opremljenošću (i posadom!), barem prema našem sudu, nadmašio prvi te šoping u San

Marinu. Pjesme, posebice naša himna „Hajde noćas mi dođi“, hit „Sve bi seke ljubile mornare“, i filmovi u busu pratili su nas i pri povratku. Žalili smo što sve nije duže potrajalo, ali zna se da sve što je lijepo, kratko traje.

Kristina Duvnjak, 4.b

"Divljanje" po školi

Utrp godine

NOGOMETAŠ ILI

Mateo Duvnjak, znan kao „Splićo“, talentirani je mladi nogometaš i novi učenik 4. a razreda IKG-a. Dobio je status neizostavnog igrača nogometne ekipe naše škole i levo što kaže o svome bavljenju nogometom.

Jesi li oduvijek htio biti nogometaš? Kada si počeo trenirati?

Roditelji su me oduvijek vodili na utakmice, obitelj mi je bila sportska i biti nogometaš bila je moja prtajena želja. Tek se u prvom razredu to sve nekako slučajno dogodilo. Toga se sjećam k'o da je jučer bilo... Tada su svi moji vršnjaci krenili igrati nogomet, a ja i lopta – dva različita svijeta. Moj brat i ja igrali smo se i pitao sam mamu je li smijem trenirati nogomet. Rekla je: „Smiješ, sine, ali pitaj tatu.“ Dolazi tata, ja ga pitam i on kaže „Možeš, sine!“ i ne prođe sat vremena i on

mi kupi prve kopačke. To nikad neću zaboravit. Ali počeo sam trenirati 2001. godine završetkom 2. razreda. No u osmome sam razredu počeo dosta ulagati u sebe kada su se počeli pokazivati prvi rezultati u igri.

U kojim si klubovima igrao?

Prvo sam igrao u Troglavu u Livnu, zatim godinu dana u Seljaku iz Livna te sam se nakon toga opet vratio u Troglav. U osmome sam razredu otišao igrati u Dinamo, a nakon toga u Hajduk gdje sam igrao do 3. razreda srednje škole. I evo sada sam u Osijeku.

Kako je došlo do tvog odlaska u Dinamo, a kako u Hajduk?

Igrali smo na turniru u Zagrebu koji smo osvojili te sam ja bio najbolji igrač turnira, nakon čega sam dobio poziv za Dinamov kamp. Meni

je bila velika čast što su me zvali te sam otišao tamo bez velikih očekivanja, čisto da vidim kako je to biti u velikom klubu. Nakon deset dana rekli su mi da ostajem njihovim članom. Tamo sam bio godinu dana te sam nakon završetka osmoga razreda dobio ponudu od Hajduka. A kako sam ja Hajdukovac, cila obitelj je za Hajduk, srce za Hajduk, naravno da smo odlučili da idem tamo.

U kojem ti se klubu najviše sviđjelo?

Kao dijete, najviše sam se osjećao opušteno i radosno u Seljaku iz Livna, gdje sam jedva čekao ići na treninge. A ovo što sad proživljavam u Olimpiji, to mi je druga mladost. Uživam iz dana u dan, ekipa je zakon i svi su me super prihvatili kao da sam tu 18 godina, a ne 3 mjeseca. A u Dinamu i Hajduku je drukčije... Čim uđeš na stadion, ona prašina sa zidova ti stvara velik pritisak, a kamo li ljudi. Treba se znati s time nositi.

Kakvo iskustvo nosiš iz Hajduka?

Hmm... Hajduk je klub mojih snova. Kao malo dite uvijek sam razmišlj'o da mogu jednog dana obući taj bijeli dres, to mi je bio cilj i to sam ostvario. Prvu godinu je sve bilo divno i krasno, super sam se osjeć'o, a i Split mi je jako drag. Već sljedeće godine sam shvatio da to nije put ka mome uspjehu, bilo je dosta nepravde i patnje. Na trećoj sam godini duhovno ojačao i lakše podnosio žrtvu. Bila je to dobra životna škola za mene gdje sam stekao puno iskustva.

Splićo rado pozira...

FUDBALER?

Koliko je igranje u tim klubovima značajno za karijeru?

Pa konkretno igranje od malih nogu u Dinamu i Hajduku je jako dobro jer su to dvije najjače omladinske škole u Hrvatskoj. No to ne mora ništa značiti jer činjenica je da od 25 igrača u našoj reprezentaciji, 20 ih nije igralo u Dinamu i Hajduku. Puno je lakše uspjeti u manjoj okolini, primjerice Osijeku, Zadru, Šibeniku, nego u tako velikim institucijama kao što su Dinamo i Hajduk. Tko tamo uspije, taj će sigurno biti igrač. U principu je sve do tebe. U nogometu je 45% sreće, 45% rada i 10% talenta.

Što je najviše utjecalo na tvoju dosadašnju karijeru i vlastiti pogled na nogomet?

Najviše je utjecalo moje igranje u Dinamu gdje sam po prvi puta imao svaki dan obveze, treninge dva puta dnevno, radio po njihovom programu, hranio se po njihovim propisima... jednostavno živio život nogometaša. I to mi se sviđelo. Nisam imao vremena za gluposti kakve rade moji vršnjaci. Sve te to nauči životu. Tada sam shvatio da bi od mene moglo nešto biti ako se potrudim. Kada sam otišao u Hajduk, već sam imao određeno iskustvo, ma da sam još uvijek bio dijete te sam tamo primijenjivao sve ono što sam naučio u Dinamu. On me naučio igrati nogomet.

Tko je odigrao najvažniju ulogu u izgradnji tebe kao sportaša?

Tata i mama. Jednostavno ne mogu reći samo jednoga od njih

jer mi oni pružaju toliku potporu da je to nevjerovatno. Bili su uz mene kad mi je bilo najteže i ni u jednom trenutku nisu posumnjali u mene, uvijek su me gurali dalje. Kada je trebalo nešto odlučiti, oni su bili ti koji su odlučivali i kad sam njih poslušao uvijek sam pogodio. No, ne smijem zaboraviti svoga brata. On je nešto posebno u mom životu - najbolji prijatelj, najbolji kritičar, čak i neprijatelj kada treba jer te neprijatelji često znaju nečemu naučiti. Mlađi je dvije godine od mene, ali mi u svemu pomaže, osjeća da sam ja njegov zaštitnik, ali je (to mu nikad nisam rekao) on moj zaštitnik. Jako smo povezani što govori i sama činjenica da dvije godine živimo zajedno. Iako je mlađi, iako ne shvaća neke stvari, uvijek je tu i prema njemu gajim osjećaje kakve ni prema kome više ne gajim.

Koliko dnevno treniraš?

Imam dva treninga i treniram od 4 do 6 sati.

Odabaro si dosta zahtjevnu školu (i u Splitu i u Osijeku), stigneš li učiti s obzirom da si na putu bavljenja profesionalnim nogometom?

Evo ovako... ja san čovik koji u životu voli izazove. U osnovnoj školi prolazio sam peticom svaki razred i razmišljao sam o upisu u gimnaziju. Kada sam došao u Zagreb, razgovarao sam s prijateljima i nekim ljudima o tome koja bi bila najbolja gimnazija za mene s obzirom da sam sportaš i da živim sam. Došli smo na ideju da idem u Nadbiskupijsku klasičnu

... Brale moj, e...

gimnaziju s čime sam se ja složio. U međuvremenu se dogodio moj prelazak iz Dinama u Hajduk te sam tamo isto upisao NKG. Moji su živjeli u Livnu, ja u Splitu te su mi profesori koji su bili oko mene toliko pomagali da sam se s njima sprijatelžio. Inače, znao sam da je klasična gimnazija teška, ali, možda će ovo zvučati malo pohlepno, u svemu volim biti najbolji. U Hajduku su nas bila 24 igrača, nas trojica smo išli u školu - dvojica za vodoinstalatera i ja u gimnaziju. Jednostavno sam njima iz dispete htio dokazati da se to može. U školi mi je malo teže jer puno treniram pa se onda umorim, a trebam učiti. Kad završim 4. razred gimnazije bit ću ponosan jer će mi ljudi moći reći: „Ti si taj koji je igrao nogomet i završio gimnaziju.“

Kako si se snašao u Osijeku?

U početku nisam znao di san. Svuda ravnica, ne mogu se orijentirati, naučio sam samo put od kuće do škole i bio kao izgubljen. No već nakon tjedan dana sve je bilo lakše. Tu su me prihvatili kao da sam njihov brat, kao da živim s njima cili svoj život. Svi su bili uz mene, od profesora i prijatelja u školi, do svih ostalih koje znam s nogometa i iz grada. I kad si u takvoj okolini gdje ti svi pomažu, ne možeš da ne uživaš. Iz dana u dan, što god vrime više odmice, ja uživam. Kada sam došao u Osijek, pomislio sam: „Bože, pa do 12. mjeseca neću ići kući.“ A sad kad se zamislim – pa ni ne ide mi se kući! lako me uhvati ponekad nostalgija za Splitom, Osijek mi je sve ljepši i ljepši. Ta Slavonija nije baš toliko čudna koliko su govorili, a govorili su: „Dalmatinac u Slavoniji – to je isto kao da ideš iz grada u selo!“

Reci mi nešto o računalnoj igrici gdje se pojavljuje kao nogometaš.

Ma to je bilo sasvim slučajno. Igrica je Football Manager 2008. Igrica koju danas svaki treći dječak, momak igra. Tada je brat imao 13, ja 15 godina i htjeli smo naravno uzeti neku nogometnu igricu. U igrici sam odigrao jednu sezonu i kada sam išao igrati drugu, vidio

sam svoje ime. Nije mi bilo jasno te sam pitao brata je li on nešto s time radio, on je rekao: „Nisan, brate!“ Malo san bolje to pogledao i vidio da se pojavljuje kao Hajdukov junior 2013./2014. No mislim da to nije ništa bitno, možda će to neko me biti zanimljivo, ali ne pridajemo tome neku veliku važnost. Lijepo je vidjeti svoje ime u igrici koju igra 4 mijuna ljudi, ali to je mogao biti i netko drugi umjesto mene.

Slažeš li se s time da u Hrvatskoj možeš u spjeti kao nogometaš jedino ako imaš novaca?

Ma toga ima svugdje, samo što je u Hrvatskoj jako izraženo. Slažem se s time, puno je priljavog novca i mutnih voda kod nas, ali to ne mora ništa značiti. U sportu vrijedi da je lakše zaobilaznim putem, nego direktno. Kada ideš direktnim putem, prolaziš kroz puno patnje, boli te se to jednostavno odrazi na mladića od 16, 17 godina. Moraš biti jak i spreman na to, inače si gotov. Nije to samo „evo ja ću biti nogometaš“. Potrebno je puno odricanja. Kad pogledam svoje vršnjake – oni svaki vikend idu vanka, rade šta hoće, a ja idem na utakmice. Nije da ne smijem izaći vanka, ali to nije smisao nogometa. Postoje dva tipa igrača nogometa – nogometaš i fudbaler. Nogometaš je onaj koji se posvetio

sportu, živi sportskim životom, a li u tome uživa. Fudbaler je onaj koji igra nogomet, subotom izlazi, pije, puši i ne živi sportski život. Što je naigore i najžalosnije, danas je sve više fudbalera. I žalosno je što oni oni puno bolje prolaze od nogometaša jer... imaju novaca.

Gdje bi jednog dana volio zaigrati?

U prvoj momčadi Hajduka na prepunom Poljudu. To mi je velika želja koja se dijelom ostvarila kad sam prvi put obukao Hajdukov dres u kadetima i juniorima, ali nije isto izaći zaigrati na Poljud i na pomoćno igralište.

Je li ti nogomet prioritet u životu?

Nogomet je zabava, igra u kojoj se uživa. Ne patim od toga hoću li jednog dana biti nogometaš, hoću li igrati u nekom velikom klubu, bitno mi je samo da sam zdrav, da uživam u tome što radim... lako bih htio uspjeti, na prvom mjestu mi je škola. Ne daj, Bože, mogu se dogoditi neke ozljede i onda ništa od moga nogometa, zato moram završiti školu i ovoga ljeta upisati fakultet bez obzira na transfere koje mi nude. Bitno mi je da u nogometu guštam, on mi je u krvi i čini me sretnim.

Ana Branković, 2.a

Biseri 1.b:

Učenica: Da umrete od ljepote...trebate prvo biti lijepi.

Učenica: Što znači wheels? Perje, brzina...??

Učenica: Budimo realni, ja sam sanjala da me v,t graf guši.Znaš kak me davio.

Učenica: Jeste li čuli da korektor spaljuje mozak?!

Učenik: Moj je već izgorio,haha :D

Prof: Što je inercija?

Učenica: To je kad si debel pa trebaš smršaviti!!!

Učenica: Boli me stomak od ove šugave ptice (pizze)

Prof: Ima veze, da nema veze ne bi bilo telefona.

Učenica: Piše li se država Egipat Egipat?

Prof: Nemojte lizat jezik!

Prof: Koje je nacionalnosti bila Kleopatra?

Učenik: Grčkinja.

Prof: Što znači „Tišina mi u uhu“?

Učenica: Da ga je uhvatio propuh.

Učenica: Rekli ste da nam morate pročitati neku povijest.

Prof: Valjda misliš obavijest!

Učenica: Kako ide geslo škole?

Učenica: Semper PReMagis (uvijek previše)

Učenica: Zato što je veliko, pa se čini da je malo

Prof: Zamislite po carskoj palači netko suši veš!!

DJEVOJKA "GANJA" LOPTU

Sport, koji se većinom veže uz muškarce, odjednom trenira ženska osoba. Riječ je o Andreji Mihaljević, učenici 2.b razreda. Ova vijest nas je ostavila bez teksta u prvom razredu. Naizgled tiha i povučena djevojka, zapravo je borac koji se zaljubio u nogomet od malih nogu. Kako Andrea kaže većina njezinih prijatelja bili su dečki koji su, naravno, svako popodne "ganjali" loptu po igralištu. Kako se ne bi osjećala kao autsajder i sama je krenula za loptom. Trčanje za loptom uvijek je bio užitak i trenutak za bijeg od stvarnosti. Već s 11 godina započela je ostvarivati svoju veliku želju u ŽNK Bektinci. Kako kaže, bila je najmlađa, ali i najsrčanija. Priznaje, trener ju nikada nije previše hvalio, ali je uvijek govorio da je "mali vrag" koji izdrži svaku prepreku. U klubu nema previše djevojkica, ali su si sve jako bliske i zajedno

postiću lijepe rezultate. Škola i treninzi? Naravno ovo dvoje nije nimalo lako uskladiti, a da se ne zapusti jedno ili drugo. No, zasada joj je dobro išlo pa se nadamo da će tako i ostati. Što se tiče doživljavanja neugodnosti, uvijek ih je bilo i uvijek će ih i biti, priznaje Andrea, ali na svu sreću većinom ljudi ostanu zapanjeni kada čuju čime se bavi. No na žalost u svakom dobu nešto loše, Andrea je trenutno prestala trenirati jer, kako kaže, ipak se ne može uvijek ostvariti poslovice "što te ne ubije, to te ojača". Priznala je da pomalo žali što nije prihvatila ponudu da se prebaci u NK Osijek. Ne preostaje nam ništa drugo, nego se nadati da će se Andrea vratiti nogometu jer smo mogli jako dobro vidjeti da je pravi virtuoz s loptom.

Ivana Serdarušić, 2.b

Nogomet joj je u krvi

Virtuoz s loptom

17 ti je godina a još se nisi ljubila?
Želiš biti cool?

maturantske čvalje

Budite IN i VI!
Ljubite se s maturantskim usnama!
Pomagalo za sve djevojke iz
nižih razreda srednjih škola!

1. Instalirajte na valjkastu podlogu... ili nemojte
2. Ostvarite svoje snove ali pazite na zube koji vrebaju

Pronađite razlike

Zagonetke!

Što u podne hoda na dvije, navečer na tri a ujutro na četiri noge?
Srednjoškolac! - U podne se normalno ponaša u školi, navečer pijan gri zidove i stolice a ujutro puzajući ide kući.

Koje je naj sretnije razdoblje života jednog mazohista?
Školovanje u IKG

Što to radi, čemu to služi, nitko ne zna točno, al' navodno više neg jednu svrhu ima, mrtav već odavno od njega ostadoše samo njegova djeca.
Starogrčki jezik

Leti po školi kao vila, ne baš svakom mila, kud se nepravda nad profesorom čini tu će se znaj ona pojaviti, vila IKG-a
Jel ti ovo stvarno moram reć 'ko je?'

Svjetlo našeg života, zraka svijetla i nade klasičarima, što nam poput sjekire visi iznad glave.
Lampa

Mislim ja misliš ti, a navodno misle i oni. jedino ti i ja svoja mišljenja o njima bolje da ne objavljujemo javno, a njihova se slušaju i zvuče tako bajno da nam za tren 45 minuta isteče, o tko su li ti divni ljudi?
Profesori

Jedina stvar u školi koju učenici ne uspeše u potpunosti pokidati, samo zamazati, tvrdoglav kao cigla a smiješan kao žbuka
Zid

Kud ludak ude učenik nek ne kroči, osim ako ima lijepe plave oči, al zna tu s vremena na vrijeme poneki nestaško zači kad mu bukvicu treba očitati
Ured psihologinje

Što to ima tri oka i četiri ruke, žuri polako i tipka brzo, kakav to stvor iz prošlosti može doći iz budućnosti, a još pri tome u Ferariu?
Ne znam!

PRIBLIŽIMO ISTOK SVIJETA ISTOKU HRVATSKE
Pozivamo vas da posjetite projekt

JAPAN

(radionice, predstave, izložbe...)

18. ožujka 2011.
od 12 do 18 sati
U ISUSOVAČKOJ KLASIČNOJ GIMNAZIJI
u Osijeku

